

Rapport fra en arbeidsgruppe nedsatt av Kultur- og kirkedepartementet

Kommunale presteboliger

- Gjennomgang og forslag til revisjon av regelverket som regulerer utgiftsrefusjonen til kommunene for at disse holder presteboliger.

KULTUR- OG KIRKEDEPARTEMENTET

1. Innledning.....	3
1.1. Gruppens mandat og sammensetning	3
1.2. Sammendrag av rapporten.....	4
2. Gjeldende ordning.....	5
2.1 Anskaffelse av prestebolig - Kommunenes plikter	5
2.2 Refusjonsordninger – Gjeldende regler.....	6
2.2.1 Refusjon når kommunen eier presteboligen.....	6
2.2.2 Refusjon når kommunen leier (eier) prestebolig i borettslag eller lignende	11
2.2.3 Refusjon når kommunen leier prestebolig	12
2.3 Finansiering og oppgavefordeling	12
2.4 Fakta vedrørende refusjonsordningene	12
3. Forslag til alternative refusjonsordninger	15
3.1 Revisjon av refusjonsordning basert på dagens utgiftsnivå.....	15
3.1.1 Boliger kommunene eier	15
3.1.2 Boliger kommunene eier i borettslag (Borettslagsleiligheter).....	18
3.1.3 Boliger kommunene leier	19
3.2 Refusjon ved fritak fra boplikt.....	20
3.3 Boligstandard - retningslinjer	20
3.4 Budsjettmessige og administrative konsekvenser	21
4. Alternative ordninger og særskilte merknader.....	22
4.1 Alternative refusjonsordninger.....	22
4.2 Særskilte merknader	22

Vedlegg

1. INNLEDNING

I henhold til kirkelovens § 33 skal kommunene stille prestebolig til rådighet mot utgiftsdekning fra staten etter nærmere regler fastsatt av Kongen. Regelverket som bestemmer refusjonen til kommunene ble fastsatt ved kongelig resolusjon 29. mai 1981.

Med bakgrunn i at regelverket har virket i lang tid og at departementet i senere tid har mottatt henvendelser om sider ved ordningen, ble det i oktober 2004 opprettet en arbeidsgruppe med representanter fra bispedømmerådene, Kommunenes Sentralforbund, Den norske kirkes presteforening, Opplysningsvesenets fond og Kultur- og kirke departementet for å foreta en gjennomgang av regelverket.

1.1. Gruppens mandat og sammensetning

Følgende mandat var fastsatt av departementet for arbeidsgruppen:

1. Vurdere dagens regelverk for utgiftsrefusjon til kommunene for å holde tjenestebolig for prest, og på dette grunnlag foreslå eventuelle endringer. Ett forslag til refusjon skal være basert på at statens (fondets) nettoutgifter på området holdes uendret. Det bør ellers foretas en kartlegging av forholdet mellom den refusjon som utbetales kommunene og de midler som kommunene faktisk bruker på presteboligene.
2. Gjennomgå utviklingen i realverdien av prestenes husleie i tiden etter at husleienivået ble fastsatt ved nemndkjennelse i 1993. Verdien av boplikten skal vurderes i denne forbindelse. Gruppen skal også vurdere sammenhenger mellom prestenes husleie, og eventuelle endringer i denne, regelverket for refusjonsordningen og presteboligenes standard.
3. Gjennomgå og eventuelt foreslå endringer i dagens oppgavefordeling mellom bispedømmerådene, kommunene og Opplysningsvesenets fond med hensyn til de kommunale boligene.

Arbeidsgruppens medlemmer har vært:

<u>Navn</u>	<u>Arbeidssted</u>	<u>Oppnevnt av</u>
Mikal Johansen	Økonomisjef i Ås kommune	Kommunenes Sentralforbund
Stein Unneberg	Stiftsdirektør i Tunsberg	Bispedømmerådene
Knut Kvidaland	Sokneprest i Sør-Fron	Presteforeningen
Svein Gunnar Berntzen	Økonomisjef i OVF	Opplysningsvesenets fond
Ole Bernt Langset	Rådgiver i KKD	Kultur- og kirke departementet
Ellen Ur	Seniorrådgiver i KKD	Kultur- og kirke departementet

Ellen Ur har vært leder for arbeidsgruppen og Ole Bernt Langset har vært gruppens sekretær. Første møte var 13. desember 2004 og det har vært avholdt 5 møter.

1.2. Sammendrag av rapporten

Rapporten inneholder i kapittel 2 en kort beskrivelse av bakgrunnen for at det følger boliger til prestestillingene og en utførlig gjennomgang av regelverket som i dag fastsetter refusjonen til kommunene for at disse stiller prestebolig til disposisjon. Videre er det en gjennomgang av ulike økonomiske sider ved tjenesteboligsystemet, bl.a. til hvordan kompensasjonen har vært de siste årene, til hvordan denne har forholdt seg til kommunenes utgifter med å holde prestebolig og til hvordan prestenes tariffregulerte husleie har utviklet seg relatert til presteskapets generelle lønnsvekst.

Blant annet i lys av forhold som er påpekt i kapittel 2, foreslås en revidert refusjonsordning i kapittel 3. I forslaget legges det fortsatt til grunn at kommunene skal stå som eier av boligene, men i forhold til eksisterende ordning er det lagt opp til at kompensasjonen i langt større grad skal følge utgiftsforløpet for den enkelte kommune som anskaffer prestebolig. I vedlegg 2 følger en sammenligning mellom refusjonsbeløpet som kommunene mottok i 2004 og beløpet de ville ha mottatt ved arbeidsgruppens forslag til revisjon av regelverket.

Arbeidsgruppen har først og fremst konsentrert arbeidet rundt kapittel 2 og kapittel 3. Det er likevel skissert noen mer radikale endringer i kapittel 4 der det løselig drøftes alternativer til at kommunen skal stå som eier av boligene. I kapittel 4 er det også tatt inn særskilte merknader/kommentarer fra enkeltmedlemmer i gruppen.

2. GJELDENE ORDNING

2.1 Anskaffelse av prestebolig - Kommunenes plikter

Tradisjonelt har tjenestebolig vært tillagt presteembetet ved at enten det offentlige, privatpersoner eller soknet selv har stilt bolig til disposisjon. Bolig for prester på landet har sin opprinnelse i det såkalte "prestebordgodset", som skulle sørge for den enkelte geistliges underhold. Opplysningsvesenets fond ble opprettet ved lov i 1821 og mange prestegårder ble tilhørende fondet. Presteboliger på landet har oftest vært knyttet til prestegårdene og følgelig vært såkalte fondsboliger, mens det har vært andre ordninger i byer, kjøpsteder og ladesteder. Lov av 1957 om geistlige embets- og tjenestemenns lønnsforhold m.v. §§ 9 og 10 ga bestemmelser om kommunens betingede plikt til å sikre bolig for sokneprester, residerende kapellaner og kallskapellaner.

Ved endringer i nevnte lov i 1976 overtok staten det økonomiske ansvar for tjenesteboliger for geistlige embets- og tjenestemenn. Det vil si at staten overtok ansvaret også for de boliger som til da hadde hatt andre eierformer, eksempelvis ved privat eie, eiet av soknet m.v. Departementet kunne pålegge en kommune å stille til rådighet en hensiktsmessig bolig, når staten ikke skaffet bolig. Staten betalte da en leie som skulle dekke kommunens utgifter til anskaffelse og vedlikehold.

Denne bestemmelsen representerte en nyordning av forholdet mellom stat og kommuner når det gjelder det økonomiske ansvar for presteboligene. Lovendringene vedtatt i 1976 trådte i kraft i 1981, og eksisterende regelverk ble vedtatt ved kgl.res. i 1981. Det ble ved iverksettelse ansett som mest praktisk at kommunene anskaffer og administrerer boligene, mens staten yter sakssvarende refusjon.

Ved lov av 7. juni 1996 om Den norske Kirke (kirkeloven) § 33 kan departementet pålegge en kommune å stille tjenestebolig til rådighet for geistlig embets- eller tjenestemann. Kommunens utgifter skal i tilfelle dekkes etter regler fastsatt av Kongen.

Det finnes i dag ca 1000 offentlig eide presteboliger, hvorav ca 450 eies av Opplysningsvesenets fond og 550 eies av kommunene.

Det er med basis i presters boplikt at kommunene pålegges å stille bolig til disposisjon for presten. Boplikten er regulert i § 19 i "Tjenesteordning for menighetsprester":

"Presten har rett og plikt til å bo i den tjenestebolig som er tillagt stillingen mot å svare regulativmessig boligfradrag. Departementet eller den departementet bemyndiger, kan i særtilfelle fritas for boplikten.
Presten kan ikke uten departementets samtykke bo utenfor tjenstedistriktet."

Refusjonen for kommunene utbetales i dag av Opplysningsvesenets fond.

Myndigheten for departementet til å pålegge en kommune å stille prestebolig til rådighet er delegert til bispedømmerådene. Tilsvarende er myndigheten til å gi fritak for bolipikt delegert til bispedømmerådene når det gjelder fritak fra kommunale boliger og til Opplysningsvesenets fond når det gjelder fritak fra boliger som fondet selv eier.

Dersom kommunen pålegges å holde prestebolig skal menighetsmøtet gis anledning til å uttale seg om hvor ny prestebolig skal ligge, jf. § 11 i kirkeloven, og før boligen som kommunen ønsker å stille til disposisjon godkjennes skal menighetsrådet/fellesrådet, soknepresten, prosten og Den norske kirkes presteforening gis anledning til å uttale seg.

Det ikke fastsatt særskilte krav til standard og størrelse for presteboligene. Ved godkjenning av bolig skal det legges vekt på at boligen tilfredsstiller rimelige krav til standard og størrelse for en gjennomsnittsfamilie og det formål boligen skal tjene. Pålegg om å stille tjenestebolig innebærer også en forpliktelse for kommunen til løpende vedlikehold av boligen så lenge den er bolig for presten. Kommunen skal også dekke kommunale avgifter mv. for boligen. Hage skal normalt være opparbeidet, men presten må selv sørge for stell av hagen, brøyting mv.

Når boligen er godkjent av bispedømmerådet skal kommunen motta refusjon fra Opplysningsvesenets fond for utgifter tilknyttet presteboligen, jf. pkt 2.2. Ved standardforbedringer (rehabilitering, påbygging og større investeringer) av eksisterende boliger kan bispedømmerådet anbefale at refusjonen til kommunen skal øke.

2.2 Refusjonsordninger – Gjeldende regler

Regler for refusjon av kommunens utgifter ved å stille prestebolig til disposisjon ble fastsatt ved kgl. res. av 29. mai 1981, jf. vedlegg 1. Bestemmelsene som er fastsatt for beregning av refusjonen er forskjellig avhengig av om kommunene eier bolig, leier (eier) bolig i borettslag eller leier bolig av andre. Nedenfor følger en gjennomgang av de ulike refusjonsordningene.

2.2.1 Refusjon når kommunen eier presteboligen

Refusjonsbeløpet som ytes til kommunen består av tre deler. En del kan benevnes som kapitaltilskudd (rentekompensasjon), en del kan karakteriseres som vedlikeholdstilskudd og en del som kompensasjon for at prestene ikke betaler kommunale avgifter.

Størrelsen på refusjonsbeløpet varierer avhengig av om boligen er anskaffet de siste 10 årene (kategori I), for 11-20 år siden (kategori II) eller for mer enn 20 år siden (kategori III). I tillegg varierer refusjonsbeløpet med boligens størrelse. For boliger som er 140 m² eller mer gis det samme refusjon dersom boligene tilhører samme kategori, mens refusjonsbeløpet avkortes forholdsmessig for boliger som er mindre enn 140 m². Dersom det er kontor i boligen kan det gis refusjon for inntil 170 m².

I 2004 summerte refusjonsbeløpet målt per m² boligareal seg til følgende:

Tabell 1. Refusjonsbeløp målt per m² i 2004

Kategori	Kapitaltilskudd per m²	Vedlikeholds-tilskudd per m²	Kommunale avgifter per m²	Refusjonsbeløp per m²
I	Kr 273	Kr 90	Kr 41	Kr 404
II	Kr 170	Kr 110	Kr 41	Kr 321
III	Kr 62	Kr 121	Kr 41	Kr 224

En kommune som har anskaffet en prestebolig som er minst 140 m² i tidsrommet 1994-2004, vil således motta et refusjonsbeløp på i alt kr 56 560 i 2004. Hvis boligen hadde vært anskaffet i perioden 1984-1993 ville refusjonsbeløpet vært på kr 44 940 og hvis boligen hadde vært anskaffet før 1984 ville refusjonen vært på kr 31 360.

Nedenfor følger en nærmere gjennomgang av komponentene som refusjonsbeløpet består av.

Kapitaltilskuddet (rentekompensasjon)

Som nevnt deles boligene inn i tre kategorier avhengig av når de er anskaffet. Kapitaltilskuddet beregnes ved at gjennomsnittlige anskaffelsesutgifter per m² for boliger i hver kategori forrentes etter renten i Opplysningsvesenets fond per 15. mars for lån til presteboliger. Renten var i 2004 på 2,5 pst.

Tabellen nedenfor viser hvordan kapitaltilskuddet ble beregnet i 2004:

Tabell 2. Kapitaltilskudd per m² i 2004

Kategori	Antall boliger	Sum refusjonsberettiget boligareal	Sum anskaffelses-kostnader	Anskaffelses-kostnad per m²	Kapital-tilskudd per m²
I	158	22 096 m ²	Kr 240 863 856	Kr 10 901	Kr 273
II	93	12 752 m ²	Kr 86 546 697	Kr 6 787	Kr 170
III	152	20 818 m ²	Kr 51 317 250	Kr 2 465	Kr 62

For boligene i kategori I, dvs. for boliger anskaffet i perioden 1994-2004, var de samlede anskaffelseskostnadene på ca. 241 mill. kroner. Boligarealet for de samme boligene, avgrenset til 140 m² per bolig, var på ca. 22 000 m². Gjennomsnittlig anskaffelseskostnad per m² for boligene i kategori I utgjorde etter dette kr 10 901. Forrentning av dette beløpet med rentesatsen i Opplysningsvesenets fond, som var 2,5 pst i 2004, utgjør kapitaltilskuddet målt per m², dvs. kr 273,- i 2004, som ytes for alle boliger anskaffet i perioden 1994-2004.

En kommune som har anskaffet en prestebolig som er minst 140 m² i tidsrommet 1994-2004, vil således motta et kapitaltilskudd på kr 38 220,- i 2004. Hvis boligen hadde vært

anskaffet i perioden 1984-1993 ville refusjonen vært på kr 23 800,- og hvis boligen hadde vært anskaffet før 1984 ville refusjonen vært kr 8 680,-.

Satsene for kapitaltilskuddet fastsettes hvert år av departementet på bakgrunn av innsendte opplysninger om boligene. Det er bare boliger hvor det er opplysninger både om anskaffelseskostnad og boligareal som inngår i beregningsgrunnlaget. Det utbetales imidlertid også tilskudd for boliger hvor det ikke er gitt opplysninger om anskaffelseskostnad eller boligareal og som derfor ikke inngår i beregningsgrunnlaget for tilskuddet.

Med anskaffelseskostnad menes kommunens kostnad ved å anskaffe boligen. I mange tilfeller er boliger blitt pusset opp etter at de ble anskaffet. I disse tilfellene kan bispedømmerådene endre anskaffelsesåret på boligen slik at kommunen mottar en høyere refusjon. Eksempelvis kan en bolig som ble anskaffet i 1965 og som senere er blitt pusset opp bli gitt anskaffelsesåret 2002. Kommunen vil da motta et kapitaltilskudd på kr 38 220 i stedet for kr 8 680,- med de satser som gjelder for 2004.

Ytterligere kommentarer til kapitaltilskuddet (rentekompensasjonen)

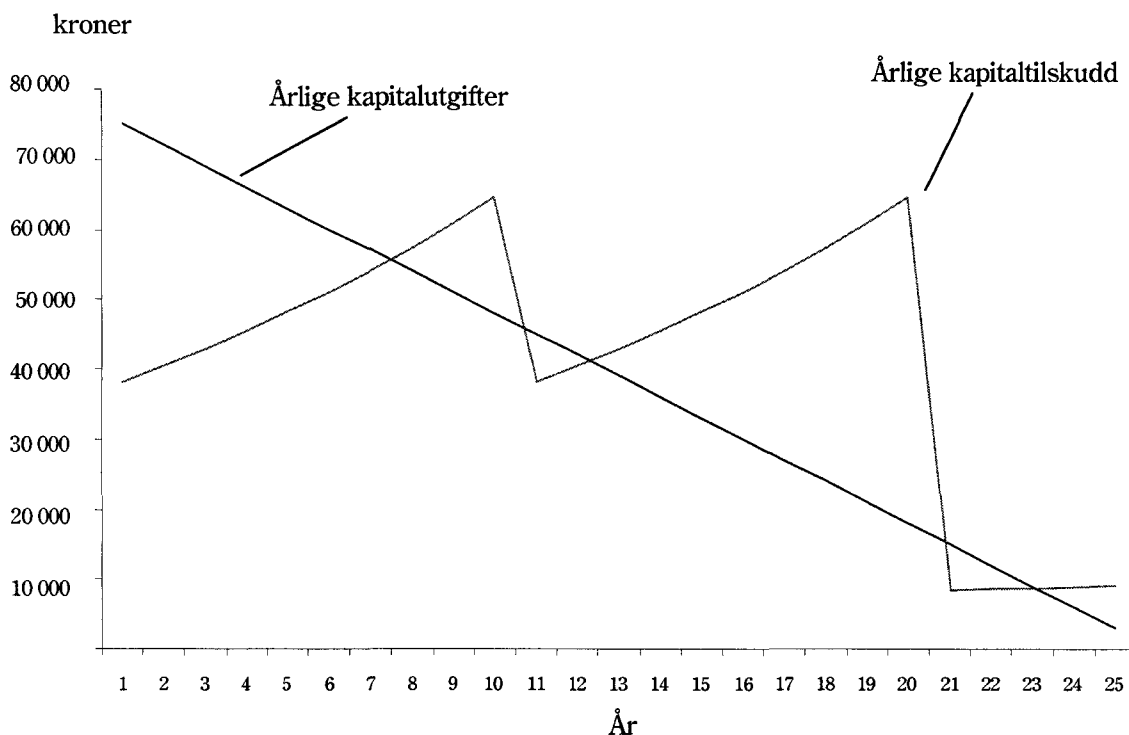
Beregningsmåten innebærer at kapitaltilskuddet vil være identisk for boliger innenfor samme alderskategori uavhengig av hva de faktiske kostnadene ved anskaffelse av bolig har vært. En kommune som for eksempel har lånefinansiert kjøp av bolig med en kostnad på 3 mill. kroner vil ikke motta høyere refusjonsbeløp enn en kommune som på samme tidspunkt lånefinansierte kjøp av bolig med kostnad på 1,5 mill. kroner.

Som det framgår av tabell 2, er det kapitalisering av gjennomsnittlig anskaffelsesbeløp for boliger anskaffet i tre forskjellige tidsintervall som bestemmer kapitaltilskuddet. Kapitaltilskuddet for en kommune som har anskaffet bolig i 2004 (kategori I) blir dermed bestemt av gjennomsnittskostnaden for alle boliger anskaffet de siste 10 årene. Dersom boligprisene gjennomgående har vært stigende i dette tidsrommet vil med stor sannsynlighet kostnaden ved å anskaffe bolig i 2004 være høyere enn gjennomsnittskostnaden de 10 siste årene, og følgelig vil kommunens renteutgifter i 2004 være høyere enn refusjonen som ytes gjennom kapitaltilskuddet. For boliger i kategori II vil det være gjennomsnittsbeløpet for alle boliger som er anskaffet for 11-20 år siden som skal kapitaliseres, og for boliger i kategori III vil tilsvarende gjelde for alle boliger som er anskaffet for mer enn 20 år siden.

Forholdet mellom renteutgiftene og kapitaltilskuddet er nærmere illustrert i figur 1 nedenfor. Det forutsettes i figuren at boligen har kostet 3 mill. kroner finansiert gjennom låneopptak som skal nedbetales over 25 år, at rentenivået er konstant (2,5 pst) og at boligmarkedet vil være stigende. Med stigende boligmarked legges det til grunn at gjennomsnittlige kostnader for boliger kommunene har anskaffet i 2005 vil være nominelt høyere enn tilsvarende utgifter for 1995, utgifter for boliger anskaffet i 2006 høyere enn utgifter for boliger anskaffet i 1996 osv. Under forutsetning av uendret rentenivå ville kapitaltilskuddet økt årlig med 5,5 pst fra 1997 til 2004, jf. også omtalen til tabell 4. Samme årlige økning er lagt til grunn i figur 1.

Kommunens kapitalutgifter/renteutgifter og kapitaltilskuddet er etter nevnte forutsetninger framskrevet i figur 1.

Figur 1. Framskriving av renteutgifter og kapitaltilskudd for bolig ved stigende boligpriser

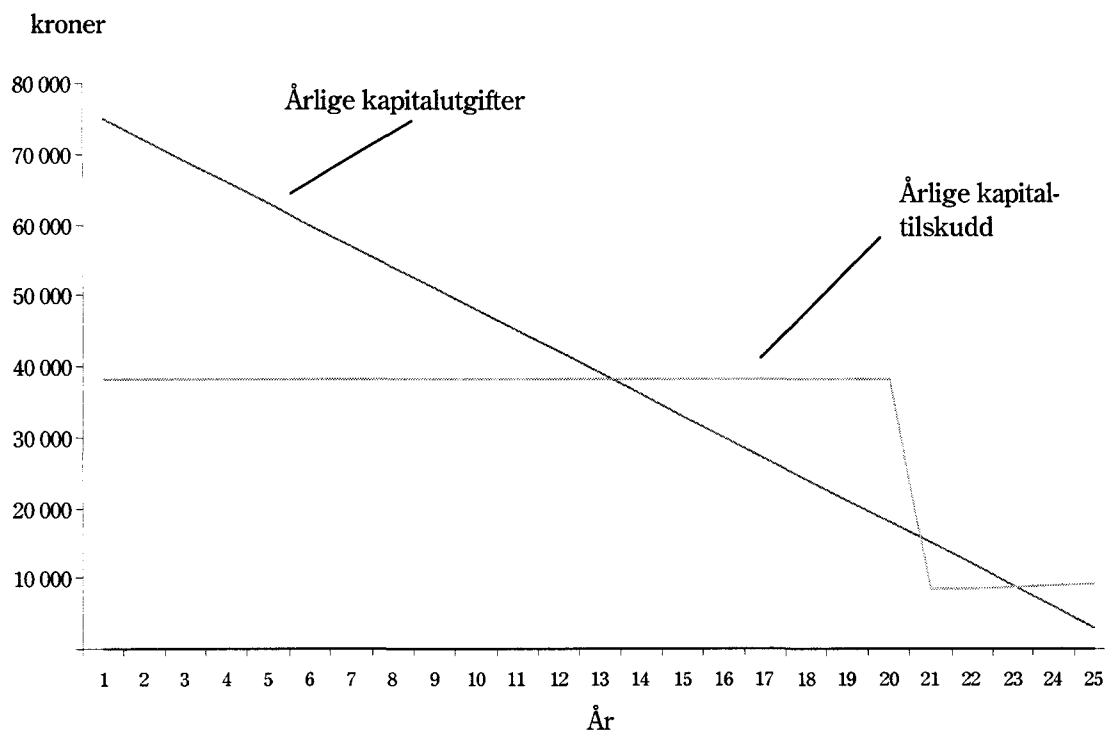
Kommunens renteutgifter vil første år være på kr 75 000. Disse utgiftene vil avta etter hvert som lånet nedbetales. Når det gjelder kapitaltilskuddet er det i figuren tatt utgangspunkt i samme beløp som gjaldt for 2004, dvs. kr 38 220, jf. også tabell 1. Dette beløpet vil under forutsetningene nevnt over øke med 5,5 pst hvert år de 10 første årene. I år 11 vil kapitaltilskuddet igjen utgjøre kr 38 220 ettersom det da vil være samme gjennomsnittlige anskaffelseskostnad som skal kapitaliseres som det var i år 1 (Boligene som var "kategori I – boliger" i år 1 er blitt "kategori II – boliger" i år 11). Tilsvarende sammenheng vil gjelde for år 12 og år 2, for år 13 og år 3 osv. fram til år 20 da kapitaltilskuddet vil være det samme som i år 10. I år 21 vil kapitaltilskuddet være lavere enn i alle andre år ettersom boliger som også er mer enn 10 år eldre enn "vår" bolig vil inngå i kategorien og påvirke gjennomsnittlig anskaffelseskostnad. I år 22 og påfølgende år vil kapitaltilskuddet øke noe ettersom boligene som kommer til i kategorien vil trekke opp de gjennomsnittlige anskaffelsesutgiftene.

Som det framgår av eksemplet i figuren vil kommunens renteutgifter være større enn kapitaltilskuddet for de første 8 årene. Deretter vil det variere noe, men fra år 13 til år 20 vil kapitaltilskuddet være høyere enn renteutgiftene.

I eksemplet over var det lagt til grunn et konstant rentenivå i hele perioden og at gjennomsnittlige anskaffelseskostnader øker med 5,5 pst. hvert år i 10 år framover.

Dersom det fortsatt legges til grunn konstant rentenivå og at boligprisene i gjennomsnitt vil være de samme i neste 10 års periode som i foregående 10 års periode, kan sammenhengen mellom kommunenes kapitalutgifter for en bolig som har kostet 3 mill. og det årlige kapitaltilskuddet framskrives som i figur 2.

Figur 2. Framskriving av renteutgifter og kapitaltilskudd for bolig ved uendrede boligpriser

Forløpet for kapitalutgiftene vil være det samme som i figur 1. Når det gjelder kapitaltilskuddet vil dette for de første 10 årene være konstant etter forutsetningene over. I år 11 vil det være de samme boligene som bestemte kapitaltilskuddet i år 1 som inngår og kapitaltilskuddet vil derfor bli det samme. Tilsvarende vil gjelde for år 12 som blir identisk med år 2, år 13 som blir identisk med år 3 osv. I år 21 vil kapitaltilskuddet være forskjellig i forhold til de øvrige årene ettersom det da vil være flere boliger som vil påvirke gjennomsnittlig anskaffelseskostnad. I figuren er det lagt til grunn at boligene som er mer enn 10 år eldre enn "vår" bolig har en lavere gjennomsnittskostnad.

Som det framgår av eksemplet i figuren vil kommunens renteutgifter være større enn kapitaltilskuddet for de første 13 årene. Fra år 14 og til og med år 20 vil kapitaltilskuddet være større enn kommunens renteutgifter.

Vedlikeholdstilskuddet

Satsene for vedlikeholdstilskuddet er beregnet ut fra opplysninger om kommunenes faktiske utgifter til nevnte formål per kvadratmeter boligareal i 1976. Beløpene er siden korrigert for endringer i byggekostnadsindeksen for enebolig av tre. I 1976 var kommunenes vedlikeholdskostnader per m² beregnet til kr 35 for de nyeste boligene (kategori I), kr 43 for boligene som var anskaffet for 10 år – 20 år siden (kategori II) og

kr 47 for boliger eldre enn 20 år (kategori III). Byggekostnadsindeksen for enebolig av tre var i 1976 på 44,1. I 2004 var denne på 113,5 og vedlikeholdstilskuddet per m² i 2004 var dermed som følger for de ulike kategoriene:

Tabell 3. Vedlikeholdstilskudd per m² i 1976 og 2004

Kategori	Byggekostnads- indeks i 1976	Vedlikeholds- tilskudd per m ² i 1976	Byggekostnads- indeks i 2004	Vedlikeholds- tilskudd per m ² i 2004
I	44,1	Kr 35	113,5	Kr 90
II	44,1	Kr 43	113,5	Kr 110
III	44,1	Kr 47	113,5	Kr 121

En kommune som har anskaffet en prestebolig som er minst 140 m² i tidsrommet 1994-2004, ville således motta et vedlikeholdstilskudd på 12 600,- i 2004. Hvis boligen hadde vært anskaffet i perioden 1984-1993 ville tilskuddet vært på kr 15 400,- og hvis boligen hadde vært anskaffet før 1984 ville refusjonen vært kr 16 940,-.

Kommunale avgifter

Ettersom prestene ikke betaler kommunale avgifter, er det i refusjonsbeløpet som utbetales kommunene innarbeidet et beløp som skal gi utgiftsdekning for disse tjenestene. Ved beregningen av beløpet tas det utgangspunkt i oppgitte utgifter i 1976 til vann-, kloakk-, renovasjons- og feieravgift. Disse utgiftene ble den gang beregnet til å utgjøre kr 13 per m² og beløpet er siden korrigert for endringer i konsumprisindeksen. I 2004 utgjorde dette beløpet kr 41 per m² uavhengig av når boligene er anskaffet. For en prestebolig som er minst 140 m² ble det således utbetalt kr 5 740 i 2004 som utgiftsdekning for kommunale avgifter.

2.2.2 Refusjon når kommunen leier (eier) prestebolig i borettslag eller lignende

For borettslagsleiligheter som kommunene stiller til disposisjon som prestebolig skal det på tilsvarende måte som over ytes et kapitaltilskudd (rentekompensasjon). Dette beregnes ved at innskuddsbeløpet for den enkelte borettslagsleilighet forrentes etter renten i Opplysningsvesenets fond. I tillegg skal husleiekostnadene for leiligheten inngå i refusjonsbeløpet samt et vedlikeholdstilskudd. Sistnevnte inngår med 30 pst av de satsene som gjelder for boliger kommunene eier. Avhengig av når leiligheten ble anskaffet utgjorde vedlikeholdstilskuddet kr 27, kr 33 eller kr 36 per m² i 2004.

For en borettslagsleilighet fra 1998 på 105 m² med innskuddsbeløp på 1,5 mill. kroner og husleie på kr 2 000 ville kommunen motta følgende refusjon i 2004:

Husleie:	(kr 2 000 x 12 mån.)	= 24 000
Renter av innskudd:	(1,5 mill. kr x 2,5 pst)	=37 500
Vedlikehold:	(105 m ² x kr 27)	=2 835
Sum		=64 335

2.2.3 Refusjon når kommunen leier prestebolig

De faktiske leieutgifter for det enkelte år dekkes. Leiekontrakten skal godkjennes av bispedømmerådene. Det er ikke gitt noen særskilte bestemmelser ved godkjenning av husleieavtaler utover at refusjonsbeløpet som skal utbetales til kommunen ikke bør overstige satsene som følger av pkt. 2.2.1 - når kommunen eier bolig.

2.3 Finansiering og oppgavefordeling

Som nevnt under pkt 2.1 er det Opplysningsvesenets fond som står for utbetaling av refusjonsbeløp til kommunene som holder prestebolig.

Før dette skjer skal bispedømmerådene innen 1. april hvert år oversende departementet en oversikt over presteboligene som kommunene eier i bispedømmet, jf. tabell 2, med oppdaterte opplysninger om når boligen ble anskaffet, boligens areal og anskaffelseskostnaden. Boliger som mangler noen av disse opplysningene vil ikke inngå i beregningsgrunnlaget for fastsettelse av refusjonssatsene. Dersom en eldre bolig er blitt pusset opp, skal dette reflekteres i opplysningene som bispedømmerådene oversender ved at boligens opprinnelige anskaffelsesår og -kostnad oppjusteres i samsvar med omfanget av oppussingen.

Departementet fastsetter deretter satsene, jf. tabell 1 og omtalen under pkt 2.2.1. Med bakgrunn i dette skal bispedømmerådene beregne beløpet som skal utbetales til hver enkelt kommune og ellers gi Opplysningsvesenets fond nødvendige opplysninger slik at utbetalingene kan foretas. Utbetalingen fra fondet til kommunene skjer gjerne tidlig på høsten.

2.4 Fakta vedrørende refusjonsordningene

I 2004 betalte Opplysningsvesenets fond i alt 27,9 mill. kroner som refusjon til kommunene for at disse holder prestebolig. I 2003 var refusjonsbeløpet 34,5 mill. kroner og i 2002 var det på 34,8 mill kroner. Reduksjonen fra 2003 til 2004 skyldes lavere rente. Refusjonsbeløpet gjelder vesentlig for boliger som kommunen selv eier. Anslagsvis 15 til 20 pst av boligene er leieboliger eller borettslagsleiligheter.

Som det framgår av tabell 1 utgjør kapitaltilskuddet en betydelig del av refusjonsbeløpet. Større endringer i refusjonssatsene fra år til år skyldes at kapitaltilskuddet blir bestemt ut fra det til enhver tid gjeldende rentenivå. I tabellen nedenfor vises refusjonsbeløpet fra 1997 og fram til 2004.

Tabell 4. Refusjonsbeløp per m² bolig (1997-2004) i kroner.

Kategori	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004
I	428	427	439	464	506	604 ¹	569	404
II	312	337	358	377	398	414	434	321
III	201	209	215	225	239	248	256	224

¹ Refusjonssatsen for boliger i kategori I ble beregnet feil dette året. Korrekt sats skulle være kr 547.

Refusjonsbeløpene har, med et lite unntak for kategori I fra 1997 til 1998, økt for alle kategorier hvert år fra 1997 til 2003, men ble betydelig redusert i 2004. I perioden 1997-2003 har anskaffelsesbeløpene for boligene blitt forrentet etter en sats på 4,5 pst og for 2004 etter en rentesats på 2,5 pst. Dersom anskaffelsesbeløpene for boligene også for 2004 hadde blitt forrentet etter en rentesats på 4,5 pst, ville refusjonsbeløpet per m² for boligene i Kategori I vært på kr 622. Gitt at renten hadde vært konstant i hele perioden ville refusjonsbeløpet for boliger i kategori I økt med 45 pst, eller ca. 5,5 pst hvert år fra 1997 til 2004.

En del av utgiftene som Opplysningsvesenets fond har ved å utbetale refusjon til kommunene blir dekket gjennom prestenes husleieinnbetalinger. Ved nemndkjennelse 3. november 1993 ble det gitt bestemmelser om prestenes husleie. Resultatet av kjennelsen var at husleien for presteboliger ble fastsatt til kr 1 400 per måned med virkning fra 1. november 1993 og at den skal reguleres hvert år per 1. januar i samsvar med endringene foregående år i Statistisk sentralbyrås husleieindeks for 3. kvartal. I tillegg ble det lagt inn bestemmelser om at husleien skulle reguleres ytterligere med kr 300,- per 1. mai 1994, kr 200 per 1. mai 1995 og kr 300 per 1. mai 1996. Det er også en klausul i kjennelsen om at prestens husleie ikke skal overstige 12 pst av regulativ-lønnen.

I 1994 utgjorde husleiebeløpene 9,05 pst av kapellanenes gjennomsnittlige bruttolønn² (inklusive B- tillegg) og 8,05 pst av sokneprestenes gjennomsnittlige bruttolønn (inklusive B- tillegg). I 1997, etter at den særskilte opptrappingen var gjennomført, utgjorde husleien kr 2 271 per måned. Husleiebeløpet utgjorde dette året 10,8 pst av kapellanenes gjennomsnittlige bruttolønn (inklusive B- tillegg) og 9,3 pst av sokneprestenes gjennomsnittlige bruttolønn (inklusive B- tillegg). I 2004 ble husleien fastsatt til kr 2 876 per måned som utgjorde henholdsvis 9,95 pst av kapellanenes gjennomsnittlige bruttolønn og 9,20 pst av sokneprestenes gjennomsnittlige bruttolønn. I forhold til 1997 har forholdet mellom husleieøkningene og sokneprestenes lønnsutvikling vært nokså konstant. For kapellanene har gjennomsnittlig lønnsutvikling økt prosentvis noe mer enn økningen av husleiebeløpet.

For enkelte boliger er det av særlige grunner fastsatt en lavere husleie. Denne utgjorde i 2004 kr 1 900,- per måned.

Husleieinnbetalingene fra prestene i kommunale boliger utgjorde 17,9 mill kroner i 2004. I 2002 utgjorde disse i 15,8 mill. kroner og i 2003 utgjorde de 19,5 mill kroner.

Nettoutgiftene for Opplysningsvesenets fond i forbindelse med ordningen var på 19 mill kroner i 2002, 15 mill. kroner i 2003 og 10 mill. kroner i 2004. I tillegg til kommunene stiller også Opplysningsvesenets fond presteboliger til disposisjon. I alt 411 av landets om lag 1300 prester bodde i 2004 i boliger eid av fondet.

² Gjennomsnittlig bruttolønn er basert på avlønningen i Hamar, Tunsberg, Bjørgvin, Nidaros og Sør-Hålogaland i 1994, 1997 og 2004.

Det er ikke alle menighetsprester som bor i tjenestebolig. For noen er det av ulike årsaker gitt fritak. I 2004 fikk i alt 22 prester fritak fra boplikt i kommunale tjenesteboliger og 7 prester fritak fra fondsboliger. Antall fritak fra kommunale tjenesteboliger har vært svakt økende de senere årene.

I tabell 5 nedenfor følger en kartlegging av årlige utgifter som kommunene har ved å holde prestebolig med bakgrunn i et spørreskjema som er blitt oversendt til et utvalg kommuner.

Tabell 5. Gjennomsnittlige kommunale utgifter per prestebolig i 2002, 2003 og 2004.

År	Rente- utgifter	Kommunale avgifter	Andre utgifter	Sum utgifter
2002	1 512	9 159	35 035	44 920
2003	9 865	8 582	37 315	55 038
2004	8 850	8 206	55 041	72 108

Tallmaterialet er basert på opplysninger fra kommuner i Akershus, Hordaland og Sogn og Fjordane. I alt 27 av 77 kommuner svarte på undersøkelsen. De kommunene som stilte prestebolig til disposisjon, i alt 14 av de 27 kommunene som svarte, gjorde dette gjennom eneboliger som de selv eier. I undersøkelsen kom det inn opplysninger om utgifter for i alt 68 eneboliger.

Det kan diskuteres hvor representativt tallmaterialet i undersøkelsen er, både med bakgrunn i at det er få boliger som inngår og mht. kvaliteten på spørreskjemaet som ble brukt, men materialet gir likevel en indikasjon på at det har vært et visst samsvar mellom utgifter og refusjon samlet sett de siste tre årene. Gjennomsnittlig utgiftsbeløp per bolig har vært på ca kr 58 000, mens gjennomsnittlig refusjonsbeløp har vært på ca kr 54 000 (uveid gjennomsnitt av satsene i tabell 4 for kategori I, kategori II og kategori III for 2002, 2003 og 2004). I 2002 og 2003 var refusjonsbeløpet høyere enn kommunenes utgifter mens for 2004 var utgiftene betydelig høyere enn refusjonsbeløpet.

3. FORSLAG TIL ALTERNATIVE REFUSJONSORDNINGER

Ved vurdering av hvorvidt den statlige refusjonen til kommunene er god eller dårlig sett fra kommunenes side kan flere tilnærningsmåter benyttes. Alternativer kan være å sammenligne refusjonen med hva kommunen ville ha mottatt ved å leie ut boligen på det åpne markedet eller med forventet avkastning ved beste alternative anvendelse av beløpet som er blitt benyttet til å anskaffe prestebolig.

Ettersom det er en lovpålagt oppgave for kommunene å stille presteboliger til disposisjon, har arbeidsgruppen lagt til grunn at refusjonen må relateres til om kommunene får utgiftsdekning for oppgaven de er pålagt å utføre. Ved anskaffelse av boligene kan kommunene ta opp lån for å finansiere kjøpet eller finne inndekning ved bruk av løpende inntekter eller tidligere avsetninger. Kommunenes fremtidige utgifter vil være forskjellig avhengig av hvordan boligen finansieres, men utgiftsdekningen skal gi dekning for årlige løpende renteutgifter ved låneopptak. Kommuner som ikke har finansiert anskaffelsen av presteboligen med låneopptak skal etter arbeidsgruppens oppfatning ikke motta lavere refusjon av den grunn.

3.1 Revisjon av refusjonsordning basert på dagens utgiftsnivå

Nedenfor følger forslag til ny refusjonsordning basert på gjeldende modell og utgiftsnivå.

3.1.1 Boliger kommunene eier

Refusjonen som kommunene mottar for å stille bolig til disposisjon inkluderer ikke dekning av avdrag/nedbetaling på eventuelle lån knyttet til anskaffelse av boligene. I forslaget til revisjon av regelverket som følger nedenfor inngår heller ikke dekning av avdrag, det vil si at det legges opp til at kommunene fortsatt skal stå som eiere av boligene.

Kapitaltilskuddet (rentekompensasjonen) - Forslag til revisjon

Som det bl.a. er vist i figur 1 har kommunenes kapitalutgifter gjennomgående vært betydelig høyere enn kapitaltilskuddet de første årene etter at boligen er anskaffet. Dette skyldes at kostnaden ved å anskaffe bolig de senere årene gjennomgående har vært høyere enn det gjennomsnittskostnaden har vært for boligene anskaffet de foregående 10 årene. Ordningen med å basere kapitaltilskuddet på gjennomsnittskostnader for boliger anskaffet over et visst tidsrom innebærer også at det ytes samme kapitaltilskudd til kommuner som har boliger som er like gamle, selv om kostnadene ved anskaffelse av disse boligene har vært forskjellig.

Som det også er illustrert i figur 1 og figur 2, er sannsynligvis ikke kapitaltilskuddet som ytes lavere enn kommunenes renteutgifter over tid. Årsaken til dette er at kommunenes renteutgifter vil reduseres etter hvert som lånene på presteboligene nedbetales, mens beløpene som kommunene har benyttet for å anskaffe boligene, og som danner grunnlaget for kapitaltilskuddet, ikke nedskrives. Dette innebærer at de

samlede anskaffelsesbeløpene som skal kapitaliseres vil måtte øke med mer enn kommunenes gjeld og tilhørende renteutgifter.

Kommunenes årlige løpende kapitalutgifter kan altså være både høyere og lavere enn det kommunene mottar i refusjon. Dette dels som følge av at refusjonsbeløpet ikke tar hensyn til at kommunene har ulike utgifter ved å anskaffe bolig og dels som følge av at tidsutviklingen for kapitaltilskuddet harmonerer dårlig med kommunenes renteutgifter for boligene.

Etter arbeidsgruppens vurdering bør kapitaltilskuddet framover tilsvare renteutgiftene som den enkelte kommune har – eller ville hatt - ved anskaffelse av prestebolig gjennom låneopptak. Kapitaltilskuddet bør også reflektere det forhold at kapitalutgiftene for kommunene reduseres etter hvert som eventuelle lån på boligene nedbetales. Arbeidsgruppen foreslår derfor at det faktiske beløpet en kommune har benyttet for å anskaffe en bolig, uavhengig av om dette har skjedd ved låneopptak eller ikke, skal kapitaliseres i henhold til gjeldende rente i Opplysningsvesenets fond for lån til presteboliger. Videre foreslås det at anskaffelsesbeløpet som skal kapitaliseres nedskrives lineært over 25 år.

Ved eksisterende ordning er kapitaltilskuddet avgrenset ved at det ikke gis tilskudd for boligareal utover 140 m² eller 170 m² dersom boligen inneholder kontor. Ved at kapitaltilskuddet knyttes opp til renteutgifter for hver enkelt bolig, vil det ikke lenger være nødvendig å benytte boligareal som øvre grense for størrelsen på kapitaltilskuddet. I stedet foreslås dette regulert ved at det settes en grense for anskaffelseskostnad som skal forrentes. Denne grensen foreslås satt til 3,5 mill. kroner. Beløpet bør justeres årlig i samsvar med den generelle utviklingen på boligmarkedet, for eksempel i samsvar med boligprisindeksen til Statisk sentralbyrå. Dersom det skal ytes rentekompensasjon for anskaffelsesbeløp for boliger utover dette, bør spørsmålet forelegges Opplysningsvesenets fond.

Ved eksisterende ordning kan refusjonsbeløp utbetales til kommuner selv om boligens anskaffelseskostnad og/eller - år ikke er kjent. Ved ordningen som nå er skissert vil det ikke være mulig å utbetale kapitaltilskudd for boliger som mangler opplysninger om anskaffelseskostnad eller - år. I materialet som departementet hvert år får oversendt fra bispedømmerådene for å fastsette refusjonssatsene mangler disse opplysningene for flere av boligene. Dette innebærer at bispdømmerådene og kommunene nå vil måtte fastsette disse størrelsene for boliger som det er aktuelt å yte kapitaltilskudd for, det vil si for boliger som ikke er anskaffet for mer enn 25 år siden.

Refusjon av kommunenes utgifter ved oppussing/rehabilitering av boliger skjer etter gjeldende ordning ved at boligene flyttes fra en kategori til en annen, jf. omtalen i pkt 2.2.1. Ved den skisserte ordningen vil dette ikke lenger være mulig ettersom kategoriene vil opphøre. Refusjonsbeløpet må derfor relateres til utgiftsforløpet for den enkelte bolig også ved oppussing/rehabilitering. På tilsvarende måte som det er foreslått at beløpet en kommune har benyttet for å anskaffe en bolig skal forrentes i takt

med årlig nedskrivning av anskaffelsesbeløpet bør samme prinsipp legges til grunn ved senere investeringer i boligene. Kapitaltilskuddet til en kommune for en bolig som er anskaffet for 10 år siden og pusset opp siste år, vil for dette året tilsvare forrentningen av 15/25 av anskaffelseskostnaden og forrentningen av hele investeringsbeløpet. At kapitaltilskuddet som en kommune skal motta vil kunne inneholde flere komponenter kan være kompliserende, men vil neppe være vanskeligere å forholde seg til enn dagens ordning der oppussing/rehabiliteringsutgifter dekkes gjennom endringer av boligens anskaffelsesår. Hva som skal karakteriseres som investering som det skal ytes rentekompensasjon for bør følge gjeldende bestemmelser for drifts- og investeringsutgifter i kommuneregnskapet. Dette innebærer bl.a. at utgiften må være på minst kr 100 000 og gjelde påkostninger som innebærer at boligen oppnår en høyere eller annen standard enn den hadde opprinnelig.

Vedlikeholdstilskudd og kommunale avgifter – Forslag til revisjon

I forslaget vedrørende kommunenes kapitalutgifter ved anskaffelse av boliger er det lagt opp til at disse i størst mulig grad skal gi faktisk dekning. Det foreslås ikke individuell behandling når det gjelder tilskuddene som skal gi dekning for kommunenes vedlikeholdsutgifter og for inntektstapet ved manglende innbetalinger av kommunale avgifter. I forhold til refusjonsbeløpets størrelse vil de administrative oppgavene ved innhenting av faktiske årlige utgifter i de enkelte kommuner være uforholdsmessig store. Det legges derfor opp til at tilskuddsbeløpene som gjelder vedlikehold og kommunale avgifter kun varierer i henhold til boligens størrelse og ikke etter faktiske påløpte utgifter.

Vedlikeholdstilskuddet

Etter gjeldende ordning varierer som nevnt vedlikeholdstilskuddet til en viss grad etter hvor gamle boligene er, jf. også tabell 3. Det foreslås nå at vedlikeholdstilskuddet ikke skal variere med boligens alder, men kun relateres til størrelse. I forbindelse med at det er foreslått et "tak" for kapitaltilskuddet som er relatert til anskaffelseskostnader for boligene og ikke til antall kvm foreslås øvre arealgrense for vedlikeholdstilskuddet som i dag er på 140/170 m² opphevet. Samtidig foreslås vedlikeholdssatsen økt til kr 160 per m². På tilsvarende måte som tidligere bør denne justeres i henhold til endringer i byggekostnadsindeksen for boliger i tre.

Kommunale avgifter mv.

De kommunale avgiftene ble i 1976 beregnet til å utgjøre kr 13 per m². I 2004 utgjorde dette beløpet kr 41 per m² som tilsvarte kr 5 740 per år for boliger som var minst 140 m². En undersøkelse som Huseiernes landsforbund utførte i 2004 viste at husholdningene i gjennomsnitt betalte kr 7 489 per år i kommunale avgifter. Denne undersøkelsen var basert på boliger på 120 m². Ved kartleggingen av kommunale utgifter ved å holde prestebolig som er utført i forbindelse med utarbeidelsen av denne rapporten, jf. tabell 5, ble de kommunale avgiftene opplyst til å utgjøre i gjennomsnitt 8-9 000 kroner. I lys av dette, men også det forhold at kommunene har administrative utgifter ved å stille bolig til disposisjon, foreslås et refusjonsbeløp på kr 10 000,- per bolig. På til-

svarende måte som tidligere bør beløpet justeres i samsvar med endringene i konsumprisindeksen.

Forslag til ny refusjonsordning - Oppsummert

Arbeidsgruppen foreslår at gjeldende ordning for refusjon av kommunale utgifter knyttet til presteboliger som kommunene eier endres til følgende fra 2006:

- i) Det faktiske beløpet en kommune har benyttet for å anskaffe en bolig skal kapitaliseres i henhold til renten i Opplysningsvesenets fond per 15. mars for lån til presteboliger. Dersom det skal ytes rentekompensasjon for anskaffelsesbeløp for boliger utover 3,5 mill. kroner bør spørsmålet forelegges Opplysningsvesenets fond. Beløpet som kapitaliseres nedskrives lineært over 25 år. Tilsvarende skal gjelde ved beløp anvendt til senere investeringer i boligen.
- ii) Det ytes vedlikeholdstilskudd på kr 160 per m² boareal. Vedlikeholdssatsen reguleres årlig i henhold til endringene i byggekostnadsindeksen for boliger i tre.
- iii) Det ytes tilskudd til dekning av kommunale avgifter m.m. på kr 10 000 per prestebolig. Beløpet reguleres årlig i henhold til endringer i konsumprisindeksen.

I vedlegg 2 følger en sammenstilling av refusjonsbeløp for 2004 etter gammel og ny ordning. Endringen innebærer at refusjonen i 2004 ville øke betydelig for kommunene som har anskaffet de dyreste boligene. For den dyreste boligen i utvalget, som er anskaffet av Bergen kommune i 2002, ville refusjonsbeløpet i 2004 øke fra ca kr 56 560 til kr 130 728 med den nye ordningen. Generelt vil boliger som er store og dyre komme bedre ut med omleggingen i 2004, mens boliger som er små og billige vil komme dårligst ut.

3.1.2 Boliger kommunene eier i borettslag (Borettslagsleiligheter)

Refusjonsbeløpet til kommunene for borettslagsleiligheter som stilles til disposisjon som presteboliger, jf. også pkt. 2.2.2, består av et husleietilskudd som skal gi full dekning av husleibeløpet som betales til borettslaget, et rentetilskudd som tilsvarer kapitalisert innskuddsbeløp etter gjeldende rentesats i Opplysningsvesenets fond og et vedlikeholdstilskudd. I motsetning til det som gjelder for anskaffelseskostnaden for eneboliger som kommunen eier, kapitaliseres her det faktiske innskuddsbeløpet. Når det gjelder vedlikeholdstilskuddet for borettslagsleiligheter har dette vært på 30 pst av vedlikeholdstilskuddet som ytes til eneboliger av samme alder målt per kvm.

Ved at det er det faktiske innskuddsbeløpet som forrentes vil refusjonsbeløpet samsvare bedre med kommunens løpende utgifter på anskaffelsestidspunktet enn det som er tilfelle for refusjonsbeløpet for eneboliger. Kapitaltilskuddet vil imidlertid etter gjeldende regler ikke reduseres selv om kommunens renteutgifter avtar etter hvert

som et eventuelt lån nedbetales. På tilsvarende måte som for anskaffelsesbeløpet for eneboliger, foreslås det at innskuddsbeløpet som skal forrentes nedskrives lineært over 25 år.

For husleietilskuddet som etter dagens regler tilsvarende husleiebeløpet som kommunen betaler til borettslaget foreslås det ingen endringer.

Det ytes også vedlikeholdstilskudd for borettslagsleiligheter. Ettersom en god del av vedlikeholdsutgiftene for borettslagsleiligheter vil reflekteres i husleiebeløpet, bl.a. utgifter til ytre vedlikehold, anses det som naturlig at vedlikeholdstilskuddet målt per m² er lavere for borettslagsleiligheter enn for eneboliger. Etter arbeidsgruppens vurdering bør derfor ordningen med at dette utgjør 30 pst av vedlikeholdstilskuddet som ytes til eneboliger videreføres. På tilsvarende måte som for eneboliger foreslås det at vedlikeholdstilskuddet ikke skal variere med leilighetens alder, men kun med leilighetens størrelse. Med bakgrunn i ovenstående foreslås vedlikeholdssatsen for borettslagsleiligheter satt til kr 48 per m².

Med bakgrunn i dette foreslår arbeidsgruppen at refusjonen av kommunale utgifter knyttet til borettslagsleiligheter som nyttes som presteboliger er følgende fra 2006:

- i. Det faktiske innskuddsbeløpet en kommune har benyttet for å anskaffe en leilighet i borettslag skal kapitaliseres i henhold til renten i Opplysningsvesenets fond per 15. mars for lån til presteboliger. Dersom det skal ytes rentekompensasjon for innskuddsbeløp for utover 3,5 mill. kroner, inkl. andel av fellesgjeld, bør spørsmålet forelegges Opplysningsvesenets fond. Beløpet som kapitaliseres nedskrives lineært over 25 år.
- ii. Det ytes full dekning av husleiebeløpet som skal innbetales til borettslaget.
- iii. Det ytes vedlikeholdstilskudd på kr 48 per m² boareal. Vedlikeholdssatsen reguleres årlig i henhold til endringene i byggekostnadsindeksen for boliger i tre.

3.1.3 Boliger kommunene leier

Dersom kommunen vil stille prestebolig til disposisjon gjennom å leie bolig av andre skal leiekontrakten etter gjeldende regler godkjennes av bispedømmerrådet. Dersom leiekontrakten godkjennes skal kommunen tilstå dekning av faktiske leieutgifter som påløper i henhold til avtalen. Det er ikke fastsatt særskilte betingelser for hvilke leieforhold bispedømmerrådene skal godkjenne, men det er gitt veiledende bestemmelser om at leieforhold normalt ikke bør godkjennes dersom refusjon går utover høyeste refusjonsbeløp (kategori I) for eneboliger som kommunen eier. For 2004 innebar dette at bispedømmerrådene skulle være restriktive med å godkjenne leieforhold som medførte dekning av utgifter utover kr 56 560.

Over er det foreslått at refusjonen for boligene som kommunene eier i større grad skal knyttes opp til kommunens faktiske løpende utgifter for den enkelte bolig. Refusjonsbeløpene for boligene vil etter dette kunne variere betydelig og det vil ikke lenger være en refusjonssats som eventuell godkjenning av leiekontrakter kan relateres til.

Etter det vi har grunn til å tro vil det i hovedsak kun være for kortere perioder at det vil være aktuelt å stille presteboliger til disposisjon gjennom leieforhold, for eksempel i forbindelse med oppussing av den egentlige presteboligen eller i påvente av at ny prestebolig skal anskaffes. Utgiftene ved slike kortvarige leieforhold vil kunne variere avhengig av flere forhold, og etter arbeidsgruppens oppfatning bør bispedømmerådene på fritt grunnlag vurdere disse i forhold til om leiekontrakter skal godkjennes eller ikke.

Når det gjelder langvarige leiekontrakter er det arbeidsgruppens oppfatning at en bør være mer restriktiv ved godkjenning av disse. Det foreslås at kompensasjonen som ytes for dekning av utgifter i forbindelse med langvarige leieforhold (minst ett år) relateres til en øvre grense og at kompensasjonsbeløpet reduseres gradvis over tid. En tilnærming kan være å relatere kompensasjonsbeløpet til øvre grense for kapitaltilskuddet som uten videre kan ytes for boliger kommunen eier. Dette er foreslått å tilsvare kapitaliseringen av beløp i størrelsesorden 3,5 mill. kroner, altså et årlig kompensasjonsbeløp på kr 87 500 – kr 100 000 med gjeldende rentenivå. Kompensasjonsbeløpet foreslås videre redusert årlig med 1/25 på tilsvarende måte som kapitaltilskuddet for boliger kommunene eier.

3.2 Refusjon ved fritak fra boplikt

Arbeidsgruppen foreslår at det utbetales refusjon til kommunen i inntil 6 måneder etter at boligen er fraflyttet i forbindelse med at det er innvilget fritak fra boplikt. Hvis boligen selges eller leies ut bør refusjonsbetalingen opphøre umiddelbart. Bispedømmerådene bør ha ansvaret for å informere Opplysningsvesenets fond om gjennomført salg eller utleie.

3.3 Boligstandard - retningslinjer

Det er ved eksisterende ordning ikke fastsatt særskilte krav til standard og størrelse for presteboligene. Det foretas en skjønnsmessig avgjørelse av bispedømmerådet ved anskaffelse av ny bolig. Ved godkjenning av bolig skal det legges vekt på at boligen tilfredsstiller rimelige krav til boligstandard og størrelse for en gjennomsnittsfamilie og de formål den skal tjene. Arbeidsgruppen er kjent med at Presteforeningen har utarbeidet standardkrav til størrelse og funksjonalitet for boligene. Selv om disse ikke autoriseres, er det naturlig for bispedømmerådene å ta utgangspunkt i disse ved drøftelser med kommunene når nye boliger skal anskaffes. Arbeidsgruppen vil anbefale at det ved eventuell revisjon av regelverket understrekes at det forventes en bevissthet hos kommunene på å oppgradere boliger til en akseptabel standard. Dette bør kommuniseres overfor kommunene, for eksempel i forbindelse med et eventuelt rundskriv som implementerer nye regler for refusjon.

3.4 Budsjettmessige og administrative konsekvenser

I vedlegg 2 er bruttoutgiftene for Opplysningsvesenets fond ved å utbetale tilskudd for boliger som kommunene eier summert ved eksisterende refusjonsordning og etter forslaget til ny ordning. Det framgår av vedlegget at utgiftene for Opplysningsvesenets fond i 2004 ville øke fra 16,1 mill kroner til 19,3 mill. kroner. Nå inngår ikke alle eneboligene i vedlegget, slik at utgiftsøkningen ville vært noe høyere enn 3,2 mill. kroner. Når det gjelder borettslagsleiligheter og leieboliger vil ikke de foreslåtte endringene i refusjonsordningen innebære vesentlige utgiftsendringer for Opplysningsvesenets fond.

Selv om den foreslåtte endringen i refusjonsordningen ville medført en forholdsvis markert utgiftsøkning for Opplysningsvesenets fond i 2004, må dette ses i sammenheng med de endringer som er foreslått når det gjelder kapitaltilskuddet. Ved at den samlede kapitalen som er benyttet for å anskaffe presteboliger foreslås nedskrevet med 1/25 hvert år, vil refusjonsutgiftene sannsynligvis øke mindre for fondet i årene framover ved den nye ordningen enn ved den gamle ordningen.

Når det gjelder kommunene vil vedlikeholdstilskuddet og tilskuddet til dekning av kommunale avgifter m.m. øke for alle, mens kapitaltilskuddet gjennomgående vil bli redusert. Selv om det samlede kapitaltilskuddet som utbetales fra fondet samlet sett vil bli lavere ved den foreslåtte ordningen, vil dette heretter likevel gi faktisk dekning av den enkelte kommunes renteutgifter. Økonomiske konsekvenser i 2004 for den enkelte bolig og kommune følger av vedlegg 2.

Forslaget til revidert ordning innebærer ikke vesentlige administrative endringer. Fortsatt vil Opplysningsvesenets fond utbetale tilskudd til kommunene på bakgrunn av opplysninger fra bispedømmerådene. Kravene til oversiktene som bispedømmerådene skal oversende til Opplysningsvesenets fond vil øke ved at det nå må bli gitt fullstendige opplysninger for *alle* boliger/borettslagsleiligheter som er anskaffet de siste 25 årene og ved at det må holdes orden på anskaffelsesbeløp/investeringsbeløp som skal nedskrives årlig. Departementet har tidligere fastsatt refusjonssatsene på bakgrunn av innsendte opplysninger fra bispedømmerådene, men denne oppgaven faller bort ved forslaget til ny ordning.

4. ALTERNATIVE ORDNINGER OG SÆRSKILTE MERKNADER

4.1 Alternative refusjonsordninger

Arbeidsgruppen har vurdert hvorvidt en ny modell for beregning av refusjonsbeløpet skal utredes. På bakgrunn av konklusjoner om at de grunnleggende prinsipper for utforming av refusjonsordningen er ivaretatt ved dagens ordning, har gruppen valgt å konsentrere arbeidet om justering/oppdatering av denne, jf pkt 3. Enkelte momenter for å belyse alternative løsninger tas likevel med nedenfor.

Et skissert alternativ er at Opplysningsvesenets fond overtar de kommunale boligene og dermed får totalansvaret for presteboligordningen. En slik overføring måtte i tilfelle skje over tid, primært ved gjen- eller nyanskaffelse av prestebolig i en kommune. Dette ville kunne sikre en mer enhetlig boligforvaltning ved at kapasitet og kompetanse på drift og vedlikehold av boliger samles i et miljø. Da Opplysningsvesenets fond i 2002 fikk overført finansieringsansvaret for de kommunale tjenesteboligene, ble det også pekt på at dette ga en mulighet for fondet til å vurdere hensiktsmessigheten ved selv å kjøpe prestebolig. Arbeidsgruppen har ikke vurdert konsekvensene ved å pålegge fondet å holde boliger, men viser til at endringene som er foreslått i refusjonsordningen vil reflektere fondets faktiske refusjonskostnader for hver enkelt bolig langt bedre enn tidligere. Dette vil således gi et bedre grunnlag for fondet til å vurdere om det kan være mer hensiktsmessig å anskaffe boliger selv framfor å dekke kommunale utgifter etter nevnte regler.

Som følge av at prestene har boplikt betaler de redusert husleie. Som det framgår av avsnitt 2.4 har husleieinnbetalingene fra prestene de siste årene finansiert ca. halvparten av beløpet som Opplysningsvesenets fond overfører til kommunene for at disse stiller prestebolig til disposisjon. Resterende del av beløpet som kommunene skal ha (etter visse regler) kan således betraktes som en indirekte subsidiering av prestenes boligutgifter. Et alternativ til å kreve at kommunene skal anskaffe og stå som eier av prestebolig kan være å åpne for at prestene selv kan anskaffe - og stå som eier av - bolig innenfor sitt tjenestedistrikt. Ettersom anskaffelse av bolig fortsatt må skje innenfor et mindre avgrenset geografisk område kan det hevdes at den ulempe som prestene har ved dette i dag, og som bl.a. er en del av begrunnelsen for den reduserte husleie, ikke skulle bli vesentlig endret. Den indirekte subsidiering av prestenes boligutgifter som i dag finner sted gjennom oppgjøret med kommunene skulle derfor også i en eller annen form kunne utbetales direkte til presten.

Et tredje alternativ er å ikke ha noen særskilt refusjonsordning, dvs. å oppheve bopliktordningen. Dette reiser imidlertid såpass mange problemstillinger at arbeidsgruppen ikke har sett det som hensiktsmessig å vurdere dette nærmere i denne sammenheng.

4.2 Særskilte merknader

Arbeidsgruppens medlem Svein Gunnar Berntzen slutter seg i hovedsak til forslagene, slik disse er utformet i kap. 3. Berntzen vil likevel peke på at Opplysningsvesenets fond allerede er pålagt så store forpliktelser i form av tilskudd og andre ytelser at det i sum

overstiger fondets yteevne. En varig økning av nivået for tilskuddet til de kommunale tjenesteboligene vil derfor redusere fondets muligheter til å yte tilskudd til de øvrige formål som Opplysningsvesenets fond er ment å dekke.

Særlig i forbindelse med pkt. 4.1 er det viktig for arbeidsgruppens medlem Knut Kvidaland å presisere følgende:

1. Bolig med boplikt har vært en del av prestens tilsetningsvilkår, og den relativt sett lave lønnen avspeiler også dette.
2. Refusjonsordningens preg av å være subsidier til presten (lav husleie) må sees i sammenheng med plikten til å bebo en bolig, det tap en er påført over år som følge av inflasjon og verdistigning på boliger som eier – og ikke leier – nyter godt av. Det er også en av begrunnelsene for at fordelsbeskatning ikke kunne gjennomføres for presteboliger, på tross av at enkelte kommuner/etater forsøkte å innføre det. Husleie - "subsidiering" er derfor en direkte følge av at det er boplikt.
3. Boligordningen har vært en del av en samlet kirkes personalstrategiske grep for å sikre rekruttering av prester til alle deler av landet

For øvrig foreligger ingen særskilte merknader.

REGLER FOR DEKNING AV UTGIFTENE VED KOMMUNALE PRESTEBOLIGER:

(Fastsatt ved kgl. res. av 29.5.1981, gitt i medhold av lov av 5.3.1976 om endringer i lov av 5.4.1957 om geistlige embets- og tjenestemenns lønnsforhold m.v. § 9).

- A. For boliger som kommunen eier, dekkes de årlige utgiftene etter en beregnet normal kostnad pr m^2 boligflate. Normal kostnaden omfatter a) kapitalkostnader, b) vedlikeholdskostnader og c) avgifter.

Ved beregning av kapitalkostnader og vedlikeholdskostnader tas hensyn til boligens alder regnet etter anskaffelsesår, og beregningen baseres på følgende inndeling: 0-10 år, 11-20 år og over 20 år.

- a) Kapitalkostnadene beregnes for hver alderskategori (innenfor fastsatte arealnормer) ved at gjennomsnittlige oppgitte anskaffelsesutgifter pr. m^2 for boligene innenfor de enkelte kategorier forrentes etter rentefoten for Opplysningsvesenets Fond pr. 15. mars i utbetalingsåret.
- b) Vedlikeholdskostnadene beregnes for hver alderskategori (innenfor fastsatte arealnормer) etter gjennomsnittlige utgifter pr. m^2 . Utgiftene pr. 15. mars i utbetalingsåret legges til grunn. Ved beregning av utgiftene tas utgangspunkt i oppgitte utgifter i 1976, justert etter Norges Brannkasses byggekostnadsindeks for bolighus av tre.
- c) Avgifter dekkes etter ens sats pr. m^2 uavhengig av boligens alder (innenfor fastsatte arealnормer) etter gjennomsnittlige utgifter pr. m^2 . Utgiftene pr. 15. mars i utbetalingsåret legges til grunn. Ved beregningen av utgiftene tas utgangspunkt i oppgitte utgifter 1976 til vann, kloakk-, renovasjons- og feieravgift, justert etter konsumprisindeksen.
- B.a) Når kommunen leier bolig i borettslag o.l., dekkes i tillegg til leien også renter av innskudd eller anskaffelsesutgift etter rentefoten for Opplysningsvesenets Fond og vedlikeholdskostnader med 30 % av de satser som legges til grunn når en kommune eier tilsvarende bolig.
- b) Ved leie av annen bolig skal leiekontrakten godkjennes av departementet.
- C. Utgiftene for den enkelte bolig dekkes for inntil 170 m^2 boligflate for prester på landet som er pålagt å holde kontor i boligen, ellers er den øvre grense 140 m^2 .
- D. Den enkelte bolig må være godkjent av departementet. Det kan ikke anskaffes annen bolig uten etter avtale med departementet.
- E. Prestens husleie tilsvare normalt boligfradrag etter reglene i lønnsregulativet. Husleien kommer til fradrag i beregnet refusjon.
- F. Departementet kan gi bestemmelser til utfylling av disse regler, f.eks. med hensyn til boliger som moderniseres.

Vedlegg 2

BISPEDØMME	KOMMUNE			Kjøpe- sum	Nytt forslag				Gjeldende ref.sats for 2004
		ÅR	m²		2,5 % Kapital- tilskudd	Ved.l.holds- tilskudd kr 160	Avgifter kr 10 000	Ny ref.sats for 2004	
<u>Kapitaltilskudd for hele anskaffelseskostnaden</u>									
BORG	Lørenskog	2004	140	3 000 000	75 000	22 400	10 000	107 400	56 560
BJØRGVIN	Fjaler	2004	142	1 650 000	41 250	22 720	10 000	73 970	56 560
TUNSBERG	Ringerike	2004	264	2 616 000	65 400	42 240	10 000	117 640	56 560
<u>Kapitaltilskudd for hele anskaffelseskostnaden</u>									
BORG	Sarpsborg	2003	214	1 100 000	27 500	34 240	10 000	71 740	56 560
STAVANGER	Stavanger	2003	240	3 500 000	87 500	38 400	10 000	135 900	56 560
STAVANGER	Strand	2003	320	2 000 000	50 000	51 200	10 000	111 200	56 560
NIDAROS	Trondheim	2003	149	1 800 000	45 000	23 840	10 000	78 840	56 560
OSLO	Oslo	2003	144	2 350 000	58 750	23 040	10 000	91 790	56 560
<u>Kapitaltilskudd for 24/25 anskaffelseskostnaden</u>									
BORG	Lørenskog	2002	160	3 100 000	74 400	25 600	10 000	110 000	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Sør-Varanger	2002	140	1 943 380	46 641	22 400	10 000	79 041	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Nordreisa	2002	331	1 500 000	36 000	52 960	10 000	98 960	56 560
BJØRGVIN	Bergen	2002	158	1 550 000	37 200	25 280	10 000	72 480	56 560
BJØRGVIN	Stord	2002	165	2 370 000	56 880	26 400	10 000	93 280	56 560
BJØRGVIN	Bergen	2002	197	3 717 000	89 208	31 520	10 000	130 728	56 560
NIDAROS	Melhus	2002	147	1 250 000	30 000	23 520	10 000	63 520	56 560
NIDAROS	Trondheim	2002	140	1 800 000	43 200	22 400	10 000	75 600	56 560
AGDER	Kristiansand	2002	140	2 570 000	61 680	22 400	10 000	94 080	56 560
TUNSBERG	Lier	2002	190	1 900 000	45 600	30 400	10 000	86 000	56 560
TUNSBERG	Kongsberg	2002	235	2 800 000	67 200	37 600	10 000	114 800	56 560
OSLO	Bærum	2002	151	3 500 000	84 000	24 160	10 000	118 160	56 560
<u>Kapitaltilskudd for 23/25 anskaffelseskostnaden</u>									
BORG	Sarpsborg	2001	186	1 410 000	32 430	29 760	10 000	72 190	56 560
BORG	Aurskog-Høland	2001	272	1 750 000	40 250	43 520	10 000	93 770	56 560
STAVANGER	Stavanger	2001	180	2 000 000	46 000	28 800	10 000	84 800	56 560
STAVANGER	Haugesund	2001	242	1 700 000	39 100	38 720	10 000	87 820	56 560
STAVANGER	Karmøy	2001	230	1 500 000	34 500	36 800	10 000	81 300	56 560
STAVANGER	Finnøy	2001	286	1 900 000	43 700	45 760	10 000	99 460	56 560
STAVANGER	Ølen	2001	200	1 900 000	43 700	32 000	10 000	85 700	56 560
BJØRGVIN	Kvinnherad	2001	190	1 800 000	41 400	30 400	10 000	81 800	56 560
NIDAROS	Namsos	2001	120	1 680 000	38 640	19 200	10 000	67 840	56 560
HAMAR	Lillehammer	2001	198	1 351 403	31 082	31 680	10 000	72 762	56 560

SØR-HÅLOGALAND	Bodø	2001	170	2 500 000	57 500	27 200	10 000	94 700	56 560
TUNSBERG	Borre	2001	226	1 650 000	37 950	36 160	10 000	84 110	56 560
TUNSBERG	Sandefjord	2001	223	1 800 000	41 400	35 680	10 000	87 080	56 560
TUNSBERG	Drammen	2001	242	1 850 000	42 550	38 720	10 000	91 270	56 560
MØRE	Kristiansund	2001	193	1 950 000	44 850	30 880	10 000	85 730	56 560
MØRE	Kristiansund	2001	180	1 850 000	42 550	28 800	10 000	81 350	56 560
<u>Kapitaltilskudd for 22/25 anskaffelseskostnaden</u>									
BORG	Nes	2000	180	1 462 000	32 164	28 800	10 000	70 964	56 560
BORG	Fredrikstad	2000	150	1 500 000	33 000	24 000	10 000	67 000	56 560
BORG	Ski	2000	155	1 690 000	37 180	24 800	10 000	71 980	56 560
STAVANGER	Stavanger	2000	140	2 000 000	44 000	22 400	10 000	76 400	56 560
STAVANGER	Hå	2000	292	2 187 000	48 114	46 720	10 000	104 834	56 560
BJØRGVIN	Bergen	2000	198	1 846 000	40 612	31 680	10 000	82 292	56 560
BJØRGVIN	Bergen	2000	145	2 544 000	55 968	23 200	10 000	89 168	56 560
NIDAROS	Røros	2000	140	1 796 000	39 512	22 400	10 000	71 912	56 560
AGDER	Porsgrunn	2000	88	600 000	13 200	14 080	10 000	37 280	56 560
AGDER	Kristiansand	2000	140	1 800 000	39 600	22 400	10 000	72 000	56 560
TUNSBERG	Tønsberg	2000	160	1 950 000	42 900	25 600	10 000	78 500	56 560
TUNSBERG	Tønsberg	2000	219	2 000 000	44 000	35 040	10 000	89 040	56 560
TUNSBERG	Hemsedal	2000	260	2 600 000	57 200	41 600	10 000	108 800	56 560
OSLO	Oslo	2000	114	1 364 850	30 027	18 240	10 000	58 267	56 560
OSLO	Asker	2000	140	2 650 000	58 300	22 400	10 000	90 700	56 560
OSLO	Bærum	2000	174	2 900 000	63 800	27 840	10 000	101 640	56 560
OSLO	Oslo	2000	168	3 100 000	68 200	26 880	10 000	105 080	56 560
<u>Kapitaltilskudd for 21/25 anskaffelseskostnaden</u>									
STAVANGER	Haugesund	1999	149	1 400 000	29 400	23 840	10 000	63 240	56 560
BJØRGVIN	Sveio	1999	250	1 200 000	25 200	40 000	10 000	75 200	56 560
BJØRGVIN	Bergen	1999	173	1 500 000	31 500	27 680	10 000	69 180	56 560
BJØRGVIN	Kvinherad	1999	245	1 650 000	34 650	39 200	10 000	83 850	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Ballangen	1999	234	930 000	19 530	37 440	10 000	66 970	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Bodø	1999	160	1 200 000	25 200	25 600	10 000	60 800	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Hadsel	1999	199	1 225 000	25 725	31 840	10 000	67 565	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Vestvågøy	1999	160	1 250 000	26 250	25 600	10 000	61 850	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Narvik	1999	155	1 400 000	29 400	24 800	10 000	64 200	56 560
TUNSBERG	Svelvik	1999	200	1 450 000	30 450	32 000	10 000	72 450	56 560
<u>Kapitaltilskudd for 20/25 anskaffelseskostnaden</u>									
BORG	Oppegård	1998	190	2 300 000	46 000	30 400	10 000	86 400	56 560
BJØRGVIN	Fusa	1998	159	1 020 000	20 400	25 440	10 000	55 840	56 560
NIDAROS	Frøya	1998	140	1 750 000	35 000	22 400	10 000	67 400	56 560

SØR-HÅLOGALAND	Narvik	1998	147	800 000	16 000	23 520	10 000	49 520	56 560
TUNSBURG	Hurum	1998	188	770 000	15 400	30 080	10 000	55 480	56 560
TUNSBURG	Nøtterøy	1998	220	1 500 000	30 000	35 200	10 000	75 200	56 560
<i>Kapitaltilskudd for 19/25 anskaffelseskostnaden</i>									
BORG	Råde	1997	231	1 255 000	23 845	36 960	10 000	70 805	56 560
BJØRGVIN	Bergen	1997	229	1 300 000	24 700	36 640	10 000	71 340	56 560
BJØRGVIN	Bergen	1997	190	1 300 000	24 700	30 400	10 000	65 100	56 560
BJØRGVIN	Bergen	1997	156	1 910 000	36 290	24 960	10 000	71 250	56 560
NIDAROS	Trondheim	1997	165	1 025 000	19 475	26 400	10 000	55 875	56 560
NIDAROS	Trondheim	1997	140	1 150 000	21 850	22 400	10 000	54 250	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Narvik	1997	178	800 000	15 200	28 480	10 000	53 680	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Alstahaug	1997	147	1 051 000	19 969	23 520	10 000	53 489	56 560
TUNSBURG	Øvre Eiker	1997	122	820 000	15 580	19 520	10 000	45 100	56 560
TUNSBURG	Flå	1997	198	1 450 000	27 550	31 680	10 000	69 230	56 560
MØRE	Sykkylven	1997	170	1 300 000	24 700	27 200	10 000	61 900	56 560
<i>Kapitaltilskudd for 18/25 anskaffelseskostnaden</i>									
BORG	Ski	1996	210	1 334 000	24 012	33 600	10 000	67 612	56 560
BORG	Rælingen	1996	183	1 380 000	24 840	29 280	10 000	64 120	56 560
BORG	Ullensaker	1996	140	1 400 000	25 200	22 400	10 000	57 600	56 560
BORG	Lørenskog	1996	180	1 700 000	30 600	28 800	10 000	69 400	56 560
STAVANGER	Eigersund	1996	160	1 400 000	25 200	25 600	10 000	60 800	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Hasvik	1996	157	1 191 000	21 438	25 120	10 000	56 558	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Kvæangen	1996	172	1 280 000	23 040	27 520	10 000	60 560	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1996	200	1 380 000	24 840	32 000	10 000	66 840	56 560
BJØRGVIN	Bergen	1996	162	1 040 000	18 720	25 920	10 000	54 640	56 560
NIDAROS	Trondheim	1996	140	1 100 000	19 800	22 400	10 000	52 200	56 560
HAMAR	Ringsaker	1996	157	950 000	17 100	25 120	10 000	52 220	56 560
HAMAR	Lillehammer	1996	142	1 079 091	19 424	22 720	10 000	52 144	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Fauske	1996	160	1 000 000	18 000	25 600	10 000	53 600	56 560
TUNSBURG	Hol	1996	210	900 000	16 200	33 600	10 000	59 800	56 560
TUNSBURG	Nedre Eiker	1996	158	900 000	16 200	25 280	10 000	51 480	56 560
TUNSBURG	Holmestrand	1996	200	1 100 000	19 800	32 000	10 000	61 800	56 560
TUNSBURG	Røyken	1996	220	1 490 000	26 820	35 200	10 000	72 020	56 560
MØRE	Ålesund	1996	156	930 000	16 740	24 960	10 000	51 700	56 560
<i>Kapitaltilskudd for 17/25 anskaffelseskostnaden</i>									
BORG	Fredrikstad	1995	189	1 000 000	17 000	30 240	10 000	57 240	56 560
BORG	Sørumsund	1995	153	1 219 120	20 725	24 480	10 000	55 205	56 560
STAVANGER	Sandnes	1995	260	1 300 000	22 100	41 600	10 000	73 700	56 560
STAVANGER	Sandnes	1995	280	1 150 000	19 550	44 800	10 000	74 350	56 560

STAVANGER	Sola	1995	188	1 050 000	17 850	30 080	10 000	57 930	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Båtsfjord	1995	150	1 222 000	20 774	24 000	10 000	54 774	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Gamvik	1995	189	702 536	11 943	30 240	10 000	52 183	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Nordreisa	1995	226	1 500 000	25 500	36 160	10 000	71 660	56 560
BJØRGVIN	Bergen	1995	250	1 320 000	22 440	40 000	10 000	72 440	56 560
NIDAROS	Trondheim	1995	135	800 000	13 600	21 600	10 000	45 200	56 560
NIDAROS	Skaun	1995	342	1 000 000	17 000	54 720	10 000	81 720	56 560
AGDER	Birkenes	1995	223	795 000	13 515	35 680	10 000	59 195	56 560
HAMAR	Ringsaker	1995	185	1 050 000	17 850	29 600	10 000	57 450	56 560
HAMAR	Kongsvinger	1995	223	1 100 000	18 700	35 680	10 000	64 380	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Hemnes	1995	140	700 000	11 900	22 400	10 000	44 300	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Saltdal	1995	161	700 000	11 900	25 760	10 000	47 660	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Lurøy	1995	166	800 000	13 600	26 560	10 000	50 160	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Rana	1995	140	800 000	13 600	22 400	10 000	46 000	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Bodø	1995	116	1 300 000	22 100	18 560	10 000	50 660	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Vågan	1995	201	1 500 000	25 500	32 160	10 000	67 660	56 560
TUNSBERG	Drammen	1995	160	950 000	16 150	25 600	10 000	51 750	56 560
OSLO	Oslo	1995	172	1 250 000	21 250	27 520	10 000	58 770	56 560
MØRE	Sandøy	1995	170	1 303 000	22 151	27 200	10 000	59 351	56 560
MØRE	Sula	1995	240	1 245 000	21 165	38 400	10 000	69 565	56 560
<u>Kapitaltilskudd for 16/25 anskaffelseskostnaden</u>									
STAVANGER	Hå	1994	220	923 500	14 776	35 200	10 000	59 976	56 560
STAVANGER	Haugesund	1994	140	615 000	9 840	22 400	10 000	42 240	56 560
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1994	220	1 260 000	20 160	35 200	10 000	65 360	56 560
NIDAROS	Steinkjer	1994	168	600 000	9 600	26 880	10 000	46 480	56 560
HAMAR	Stange	1994	140	779 712	12 475	22 400	10 000	44 875	56 560
HAMAR	Hamar	1994	251	1 246 087	19 937	40 160	10 000	70 097	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Meløy	1994	140	1 187 000	18 992	22 400	10 000	51 392	56 560
SØR-HÅLOGALAND	Bodø	1994	179	1 308 000	20 928	28 640	10 000	59 568	56 560
TUNSBERG	Sande	1994	160	700 000	11 200	25 600	10 000	46 800	56 560
TUNSBERG	Kongsberg	1994	180	900 000	14 400	28 800	10 000	53 200	56 560
TUNSBERG	Larvik	1994	200	1 800 000	28 800	32 000	10 000	70 800	56 560
MØRE	Fræna	1994	157	867 420	13 879	25 120	10 000	48 999	56 560
MØRE	Ålesund	1994	171	1 100 000	17 600	27 360	10 000	54 960	56 560
SUM kategori I				203 901 099	4 260 176	3 992 800	1 350 000	9 602 976	7 635 600
<u>Kapitaltilskudd for 15/25 anskaffelseskostnaden</u>									
BORG	Frogn	1993	253	825 000	12 375	40 480	10 000	62 855	44 490
BORG	Fredrikstad	1993	140	1 250 000	18 750	22 400	10 000	51 150	44 490
STAVANGER	Stavanger	1993	232	1 200 000	18 000	37 120	10 000	65 120	44 490

STAVANGER	Gjesdal	1993	198	720 000	10 800	31 680	10 000	52 480	44 490
STAVANGER	Sauda	1993	202	870 000	13 050	32 320	10 000	55 370	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Alta	1993	169	1 000 000	15 000	27 040	10 000	52 040	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Bardu	1993	283	930 000	13 950	45 280	10 000	69 230	44 490
BJØRGVIN	Bergen	1993	192	890 000	13 350	30 720	10 000	54 070	44 490
BJØRGVIN	Bergen	1993	211	903 000	13 545	33 760	10 000	57 305	44 490
NIDAROS	Høylandet	1993	183	615 700	9 236	29 280	10 000	48 516	44 490
AGDER	Drangedal	1993	153	880 000	13 200	24 480	10 000	47 680	44 490
HAMAR	Stange	1993	166	1 175 000	17 625	26 560	10 000	54 185	44 490
SØR-HÅLOGALAND	Øksnes	1993	168	1 276 500	19 148	26 880	10 000	56 028	44 490
TUNSBURG	Kongsberg	1993	160	800 000	12 000	25 600	10 000	47 600	44 490
TUNSBURG	Drammen	1993	198	880 000	13 200	31 680	10 000	54 880	44 490
MØRE	Ålesund	1993	140	1 300 000	19 500	22 400	10 000	51 900	44 490
<i>Kapitaltilskudd for 14/25 anskaffelseskostnaden</i>									
NORD-HÅLOGALAND	Harstad	1992	172	890 000	12 460	27 520	10 000	49 980	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1992	205	943 675	13 211	32 800	10 000	56 011	44 490
BJØRGVIN	Kvinnherad	1992	165	500 000	7 000	26 400	10 000	43 400	44 490
BJØRGVIN	Bergen	1992	180	1 310 000	18 340	28 800	10 000	57 140	44 490
NIDAROS	Skaun	1992	192	894 000	12 516	30 720	10 000	53 236	44 490
AGDER	Porsgrunn	1992	250	1 000 000	14 000	40 000	10 000	64 000	44 490
TUNSBURG	Drammen	1992	170	760 000	10 640	27 200	10 000	47 840	44 490
TUNSBURG	Tønsberg	1992	189	880 000	12 320	30 240	10 000	52 560	44 490
TUNSBURG	Larvik	1992	155	1 700 000	23 800	24 800	10 000	58 600	44 490
OSLO	Bærum	1992	200	1 075 000	15 050	32 000	10 000	57 050	44 490
OSLO	Bærum	1992	200	1 150 000	16 100	32 000	10 000	58 100	44 490
<i>Kapitaltilskudd for 13/25 anskaffelseskostnaden</i>									
BORG	Moss	1991	195	800 000	10 400	31 200	10 000	51 600	44 490
BORG	Fet	1991	245	920 000	11 960	39 200	10 000	61 160	44 490
STAVANGER	Stavanger	1991	210	1 100 000	14 300	33 600	10 000	57 900	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1991	108	750 000	9 750	17 280	10 000	37 030	44 490
NIDAROS	Trondheim	1991	150	1 500 000	19 500	24 000	10 000	53 500	44 490
TUNSBURG	Tønsberg	1991	183	1 250 000	16 250	29 280	10 000	55 530	44 490
<i>Kapitaltilskudd for 12/25 anskaffelseskostnaden</i>									
BORG	Fredrikstad	1990	140	924 000	11 088	22 400	10 000	43 488	44 490
BORG	Enebakk	1990	172	1 400 000	16 800	27 520	10 000	54 320	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Nordkapp	1990	190	1 200 000	14 400	30 400	10 000	54 800	44 490
NIDAROS	Bjugn	1990	143	538 000	6 456	22 880	10 000	39 336	44 490
HAMAR	Gjøvik	1990	184	455 000	5 460	29 440	10 000	44 900	44 490
TUNSBURG	Modum	1990	168	730 000	8 760	26 880	10 000	45 640	44 490

TUNSBURG	Nøtterøy	1990	150	850 000	10 200	24 000	10 000	44 200	44 490
TUNSBURG	Drammen	1990	180	900 000	10 800	28 800	10 000	49 600	44 490
OSLO	Oslo	1990	180	1 130 000	13 560	28 800	10 000	52 360	44 490
OSLO	Oslo	1990	90	1 250 000	15 000	14 400	10 000	39 400	44 490
<i>Kapitaltilskudd for 11/25 anskaffelseskostnaden</i>									
STAVANGER	Bjerkreim	1989	200	1 100 000	12 100	32 000	10 000	54 100	44 490
STAVANGER	Sandnes	1989	209	1 000 000	11 000	33 440	10 000	54 440	44 490
STAVANGER	Time	1989	179	1 050 000	11 550	28 640	10 000	50 190	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Balsfjord	1989	154	1 116 000	12 276	24 640	10 000	46 916	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Målselv	1989	190	800 000	8 800	30 400	10 000	49 200	44 490
BJØRGVIN	Gulen	1989	240	1 400 000	15 400	38 400	10 000	63 800	44 490
NIDAROS	Flatanger	1989	172	750 000	8 250	27 520	10 000	45 770	44 490
<i>Kapitaltilskudd for 10/25 anskaffelseskostnaden</i>									
BORG	Lørenskog	1988	118	526 000	5 260	18 880	10 000	34 140	44 490
BORG	Eidsvoll	1988	160	800 000	8 000	25 600	10 000	43 600	44 490
BORG	Oppegård	1988	244	1 490 000	14 900	39 040	10 000	63 940	44 490
STAVANGER	Sandnes	1988	200	1 200 000	12 000	32 000	10 000	54 000	44 490
STAVANGER	Sandnes	1988	190	1 250 000	12 500	30 400	10 000	52 900	44 490
BJØRGVIN	Voss	1988	120	800 000	8 000	19 200	10 000	37 200	44 490
NIDAROS	Namsos	1988	141	937 000	9 370	22 560	10 000	41 930	44 490
TUNSBURG	Tønsberg	1988	183	1 400 000	14 000	29 280	10 000	53 280	44 490
MØRE	Herøy	1988	168	1 205 000	12 050	26 880	10 000	48 930	44 490
<i>Kapitaltilskudd for 9/25 anskaffelseskostnaden</i>									
BORG	Sarpsborg	1987	196	982 000	8 838	31 360	10 000	50 198	44 490
BORG	Oppegård	1987	166	1 650 000	14 850	26 560	10 000	51 410	44 490
STAVANGER	Sandnes	1987	178	1 300 000	11 700	28 480	10 000	50 180	44 490
STAVANGER	Hjelmeland	1987	248	1 500 000	13 500	39 680	10 000	63 180	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Måsøy	1987	154	950 000	8 550	24 640	10 000	43 190	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Porsanger	1987	130	480 000	4 320	20 800	10 000	35 120	44 490
BJØRGVIN	Bergen	1987	179	500 000	4 500	28 640	10 000	43 140	44 490
SØR-HÅLOGALAND	Dønna	1987	190	900 000	8 100	30 400	10 000	48 500	44 490
<i>Kapitaltilskudd for 8/25 anskaffelseskostnaden</i>									
NORD-HÅLOGALAND	Hammerfest	1986	140	650 000	5 200	22 400	10 000	37 600	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1986	185	1 113 000	8 904	29 600	10 000	48 504	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1986	108	742 000	5 936	17 280	10 000	33 216	44 490
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1986	108	742 000	5 936	17 280	10 000	33 216	44 490
BJØRGVIN	Luster	1986	130	785 000	6 280	20 800	10 000	37 080	44 490
NIDAROS	Levanger	1986	153	650 000	5 200	24 480	10 000	39 680	44 490
AGDER	Grimstad	1986	112	1 100 000	8 800	17 920	10 000	36 720	44 490

<u>Kapitaltilskudd for 7/25 anskaffelseskostnaden</u>									
BORG	Vestby	1985	136	355 000	2 485	21 760	10 000	34 245	44 490
STAVANGER	Stavanger	1985	178	740 000	5 180	28 480	10 000	43 660	44 490
AGDER	Iveland	1985	140	504 000	3 528	22 400	10 000	35 928	44 490
TUNSBURG	Larvik	1985	100	350 000	2 450	16 000	10 000	28 450	44 490
TUNSBURG	Modum	1985	168	600 000	4 200	26 880	10 000	41 080	44 490
TUNSBURG	Stokke	1985	140	840 000	5 880	22 400	10 000	38 280	44 490
<u>Kapitaltilskudd for 6/25 anskaffelseskostnaden</u>									
STAVANGER	Stavanger	1984	209	600 000	3 600	33 440	10 000	47 040	44 490
STAVANGER	Stavanger	1984	140	692 000	4 152	22 400	10 000	36 552	44 490
BJØRGVIN	Meland	1984	200	630 000	3 780	32 000	10 000	45 780	44 490
BJØRGVIN	Bergen	1984	138	890 000	5 340	22 080	10 000	37 420	44 490
BJØRGVIN	Bergen	1984	149	1 000 000	6 000	23 840	10 000	39 840	44 490
NIDAROS	Verdal	1984	170	530 000	3 180	27 200	10 000	40 380	44 490
AGDER	Skien	1984	210	733 000	4 398	33 600	10 000	47 998	44 490
SØR-HÅLOGALAND	Brønnøy	1984	160	600 000	3 600	25 600	10 000	39 200	44 490
TUNSBURG	Larvik	1984	168	800 000	4 800	26 880	10 000	41 680	44 490
SUM kategori II				83 046 875	941 492	2 474 400	890 000	4 305 892	3 959 610
<u>Kapitaltilskudd for 5/25 anskaffelseskostnaden</u>									
STAVANGER	Stavanger	1983	140	750 000	3 750	22 400	10 000	36 150	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Dyrøy	1983	137	900 000	4 500	21 920	10 000	36 420	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Storfjord	1983	165	837 000	4 185	26 400	10 000	40 585	31 360
BJØRGVIN	Førde	1983	350	650 000	3 250	56 000	10 000	69 250	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1983	138	890 000	4 450	22 080	10 000	36 530	31 360
TUNSBURG	Borre	1983	165	500 000	2 500	26 400	10 000	38 900	31 360
MØRE	Vestnes	1983	180	740 000	3 700	28 800	10 000	42 500	31 360
<u>Kapitaltilskudd for 4/25 anskaffelseskostnaden</u>									
NORD-HÅLOGALAND	Skånland	1982	167	765 000	3 060	26 720	10 000	39 780	31 360
BJØRGVIN	Sogndal	1982	125	340 000	1 360	20 000	10 000	31 360	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1982	125	580 000	2 320	20 000	10 000	32 320	31 360
NIDAROS	Trondheim	1982	140	700 000	2 800	22 400	10 000	35 200	31 360
HAMAR	Løten	1982	162	332 000	1 328	25 920	10 000	37 248	31 360
HAMAR	Grue	1982	143	450 000	1 800	22 880	10 000	34 680	31 360
<u>Kapitaltilskudd for 3/25 anskaffelseskostnaden</u>									
STAVANGER	Stavanger	1981	184	690 000	2 070	29 440	10 000	41 510	31 360
NIDAROS	Oppdal	1981	157	520 000	1 560	25 120	10 000	36 680	31 360
HAMAR	Gjøvik	1981	126	580 000	1 740	20 160	10 000	31 900	31 360
OSLO	Bærum	1981	174	890 000	2 670	27 840	10 000	40 510	31 360
MØRE	Averøy	1981	143	440 000	1 320	22 880	10 000	34 200	31 360

<i>Kapitaltilskudd for 2/25 anskaffelseskostnaden</i>									
STAVANGER	Stavanger	1980	217	490 000	980	34 720	10 000	45 700	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1980	220	763 000	1 526	35 200	10 000	46 726	31 360
AGDER	Kristiansand	1980	140	151 000	302	22 400	10 000	32 702	31 360
AGDER	Marnadal	1980	194	529 000	1 058	31 040	10 000	42 098	31 360
HAMAR	Tynset	1980	182	574 000	1 148	29 120	10 000	40 268	31 360
TUNSBURG	Ål	1980	168	221 000	442	26 880	10 000	37 322	31 360
OSLO	Bærum	1980	181	686 000	1 372	28 960	10 000	40 332	31 360
<i>Kapitaltilskudd for 1/25 anskaffelseskostnaden</i>									
BORG	Ski	1979	150	644 000	644	24 000	10 000	34 644	31 360
STAVANGER	Stavanger	1979	190	374 000	374	30 400	10 000	40 774	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1979	260	70 000	70	41 600	10 000	51 670	31 360
NIDAROS	Trondheim	1979	110	353 000	353	17 600	10 000	27 953	31 360
NIDAROS	Trondheim	1979	160	360 000	360	25 600	10 000	35 960	31 360
NIDAROS	Midtre Gauldal	1979	130	455 000	455	20 800	10 000	31 255	31 360
AGDER	Risør	1979	163	480 000	480	26 080	10 000	36 560	31 360
HAMAR	Lunner	1979	149	403 000	403	23 840	10 000	34 243	31 360
<i>Kapitaltilskudd for 0/25 anskaffelseskostnaden</i>									
STAVANGER	Sandnes	1978	182	636 000	-	29 120	10 000	39 120	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Karasjok	1978	144	863 250	-	23 040	10 000	33 040	31 360
BJØRGVIN	Etne	1978	250	153 000	-	40 000	10 000	50 000	31 360
OSLO	Oslo	1978	140	334 000	-	22 400	10 000	32 400	31 360
NIDAROS	Steinkjer	1977	96	300 000	-	15 360	10 000	25 360	31 360
SØR-HÅLOGALAND	Vefsn	1977	100	275 000	-	16 000	10 000	26 000	31 360
MØRE	Molde	1977	176	775 000	-	28 160	10 000	38 160	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Harstad	1976	113	465 000	-	18 080	10 000	28 080	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1976	153	380 000	-	24 480	10 000	34 480	31 360
SØR-HÅLOGALAND	Narvik	1976	160	413 000	-	25 600	10 000	35 600	31 360
TUNSBURG	Røyken	1976	140	350 000	-	22 400	10 000	32 400	31 360
OSLO	Bærum	1976	156	498 000	-	24 960	10 000	34 960	31 360
MØRE	Skodje	1976	225	431 000	-	36 000	10 000	46 000	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Torsken	1975	140	278 000	-	22 400	10 000	32 400	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1975	165	365 000	-	26 400	10 000	36 400	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1975	150	500 000	-	24 000	10 000	34 000	31 360
NIDAROS	Trondheim	1975	110	355 000	-	17 600	10 000	27 600	31 360
AGDER	Risør	1975	146	400 000	-	23 360	10 000	33 360	31 360
SØR-HÅLOGALAND	Meøy	1975	170	608 000	-	27 200	10 000	37 200	31 360
TUNSBURG	Kongsberg	1975	160	375 000	-	25 600	10 000	35 600	31 360
TUNSBURG	Drammen	1975	195	500 000	-	31 200	10 000	41 200	31 360

TUNSBURG	Lier	1975	210	500 000	-	33 600	10 000	43 600	31 360
MØRE	Hareid	1975	140	488 000	-	22 400	10 000	32 400	31 360
BORG	Nittedal	1974	180	334 000	-	28 800	10 000	38 800	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Lenvik	1974	144	254 000	-	23 040	10 000	33 040	31 360
AGDER	Skien	1974	186	330 000	-	29 760	10 000	39 760	31 360
SØR-HÅLOGALAND	Leirfjord	1974	189	300 000	-	30 240	10 000	40 240	31 360
STAVANGER	Stavanger	1973	166	190 000	-	26 560	10 000	36 560	31 360
STAVANGER	Stavanger	1973	190	374 000	-	30 400	10 000	40 400	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Kvalsund	1973	181	450 000	-	28 960	10 000	38 960	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Lenvik	1973	144	250 000	-	23 040	10 000	33 040	31 360
HAMAR	Sør-Odal	1973	160	461 000	-	25 600	10 000	35 600	31 360
MØRE	Midsund	1973	164	320 000	-	26 240	10 000	36 240	31 360
MØRE	Sykkylven	1973	274	372 000	-	43 840	10 000	53 840	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1972	148	292 000	-	23 680	10 000	33 680	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1972	147	320 000	-	23 520	10 000	33 520	31 360
MØRE	Haram	1972	120	220 000	-	19 200	10 000	29 200	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Gratangen	1971	139	294 000	-	22 240	10 000	32 240	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Tromsø	1971	180	366 000	-	28 800	10 000	38 800	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1971	152	160 000	-	24 320	10 000	34 320	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1971	192	180 000	-	30 720	10 000	40 720	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1971	185	300 000	-	29 600	10 000	39 600	31 360
TUNSBURG	Sandefjord	1971	115	200 000	-	18 400	10 000	28 400	31 360
TUNSBURG	Drammen	1971	197	335 000	-	31 520	10 000	41 520	31 360
MØRE	Rauma	1971	150	300 000	-	24 000	10 000	34 000	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1970	174	160 000	-	27 840	10 000	37 840	31 360
BJØRGVIN	Vaksdal	1970	168	282 000	-	26 880	10 000	36 880	31 360
NIDAROS	Malvik	1970	100	191 000	-	16 000	10 000	26 000	31 360
NIDAROS	Snillfjord	1970	120	194 000	-	19 200	10 000	29 200	31 360
AGDER	Songdalen	1970	215	148 000	-	34 400	10 000	44 400	31 360
OSLO	Bærum	1970	141	191 000	-	22 560	10 000	32 560	31 360
MØRE	Eide	1970	190	154 000	-	30 400	10 000	40 400	31 360
MØRE	Ålesund	1970	140	125 000	-	22 400	10 000	32 400	31 360
BORG	Ullensaker	1969	168	128 000	-	26 880	10 000	36 880	31 360
STAVANGER	Randaberg	1969	175	300 000	-	28 000	10 000	38 000	31 360
NIDAROS	Agdenes	1969	163	250 000	-	26 080	10 000	36 080	31 360
SØR-HÅLOGALAND	Rana	1969	161	215 000	-	25 760	10 000	35 760	31 360
TUNSBURG	Ringerike	1969	214	90 000	-	34 240	10 000	44 240	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Harstad	1968	182	352 000	-	29 120	10 000	39 120	31 360
BJØRGVIN	Lindås	1968	219	398 000	-	35 040	10 000	45 040	31 360

BJØRGVIN	Øygarden	1968	290	405 000	-	46 400	10 000	56 400	31 360
TUNSBURG	Drammen	1968	240	285 000	-	38 400	10 000	48 400	31 360
MØRE	Haram	1968	156	320 000	-	24 960	10 000	34 960	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Hammerfest	1967	90	180 000	-	14 400	10 000	24 400	31 360
SØR-HÅLOGALAND	Vefsn	1967	150	166 000	-	24 000	10 000	34 000	31 360
TUNSBURG	NedreEiker	1967	150	188 000	-	24 000	10 000	34 000	31 360
OSLO	Oslo	1967	243	155 000	-	38 880	10 000	48 880	31 360
BJØRGVIN	Fjell	1966	120	300 000	-	19 200	10 000	29 200	31 360
NIDAROS	Levanger	1966	135	115 000	-	21 600	10 000	31 600	31 360
TUNSBURG	Drammen	1966	151	260 000	-	24 160	10 000	34 160	31 360
BORG	Halden	1965	172	122 000	-	27 520	10 000	37 520	31 360
BJØRGVIN	Bremanger	1965	158	333 000	-	25 280	10 000	35 280	31 360
SØR-HÅLOGALAND	Rana	1965	170	195 000	-	27 200	10 000	37 200	31 360
TUNSBURG	Nøtterøy	1965	140	260 000	-	22 400	10 000	32 400	31 360
OSLO	Asker	1965	170	287 000	-	27 200	10 000	37 200	31 360
BORG	Askim	1964	159	300 000	-	25 440	10 000	35 440	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Berlevåg	1964	117	350 000	-	18 720	10 000	28 720	31 360
BJØRGVIN	Bergen	1964	212	90 000	-	33 920	10 000	43 920	31 360
BJØRGVIN	Kvam	1964	162	270 000	-	25 920	10 000	35 920	31 360
AGDER	Skien	1964	165	150 000	-	26 400	10 000	36 400	31 360
STAVANGER	Haugesund	1963	348	140 000	-	55 680	10 000	65 680	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Harstad	1963	220	143 000	-	35 200	10 000	45 200	31 360
BJØRGVIN	Årdal i Sogn	1963	144	85 000	-	23 040	10 000	33 040	31 360
BJØRGVIN	Os	1963	300	150 000	-	48 000	10 000	58 000	31 360
AGDER	Porsgrunn	1963	150	220 000	-	24 000	10 000	34 000	31 360
AGDER	Kristiansand	1963	130	226 000	-	20 800	10 000	30 800	31 360
BORG	Rygge	1962	119	90 000	-	19 040	10 000	29 040	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Kåfjord	1962	156	962 000	-	24 960	10 000	34 960	31 360
NORD-HÅLOGALAND	Nordreisa	1962	160	123 000	-	25 600	10 000	35 600	31 360
BJØRGVIN	Jondal	1962	260	138 000	-	41 600	10 000	51 600	31 360
TUNSBURG	Ringerike	1962	143	75 000	-	22 880	10 000	32 880	31 360
TUNSBURG	Borre	1962	256	600 000	-	40 960	10 000	50 960	31 360
OSLO	Asker	1962	146	169 000	-	23 360	10 000	33 360	31 360
NIDAROS	Orkdal	1960	160	144 000	-	25 600	10 000	35 600	31 360
AGDER	Porsgrunn	1960	120	762 000	-	19 200	10 000	29 200	31 360
TUNSBURG	Tønsberg	1959	170	123 000	-	27 200	10 000	37 200	31 360
AGDER	Arendal	1958	162	140 000	-	25 920	10 000	35 920	31 360
TUNSBURG	Drammen	1958	158	300 000	-	25 280	10 000	35 280	31 360
TUNSBURG	Sandefjord	1957	192	151 000	-	30 720	10 000	40 720	31 360

TUNSBURG	Larvik	1957	179	263 000	-	28 640	10 000	38 640	31 360
NIDAROS	Stjørdal	1956	101	95 000	-	16 160	10 000	26 160	31 360
SØR-HÅLOGALAND	Andøy	1956	187	350 000	-	29 920	10 000	39 920	31 360
BORG	Moss	1955	198	193 000	-	31 680	10 000	41 680	31 360
BJØRGVIN	Samnanger	1955	180	200 000	-	28 800	10 000	38 800	31 360
TUNSBURG	Borre	1954	149	110 000	-	23 840	10 000	33 840	31 360
OSLO	Oslo	1954	211	234 000	-	33 760	10 000	43 760	31 360
BORG	Nes	1953	160	50 000	-	25 600	10 000	35 600	31 360
AGDER	Farsund	1953	229	141 000	-	36 640	10 000	46 640	31 360
BORG	Sarpsborg	1952	214	52 000	-	34 240	10 000	44 240	31 360
BJØRGVIN	Vaksdal	1951	173	100 000	-	27 680	10 000	37 680	31 360
AGDER	Kragerø	1951	162	87 000	-	25 920	10 000	35 920	31 360
AGDER	Notodden	1951	165	243 000	-	26 400	10 000	36 400	31 360
SUM kategori III					58 330	3 926 560	1 450 000	5 434 890	4 547 200
SUM, totalt					5 259 999	10 393 760	3 690 000	19 343 759	16 142 410

TOTALT

	Refusjon i 2004 (nytt forslag)	Refusjon i 2004 (eksisterende ordning)
SUM kategori I	9 602 976	7 635 600
SUM kategori II	4 305 892	3 959 610
SUM kategori III	5 434 890	4 547 200
TOTALT	19 343 759	16 142 410

Utgitt av :
Kultur- og kirkedepartementet
Kirkeavdelingen, juli 2005

Print: Kopi- og distribusjonsservice - 07/05 - 50